

Káosz

Szerepjáték

Második, elektronikus kiadás

A szerzői és egyéb jogok a dokumentum tulajdonosát illetik. Ez a dokumentum elektronikus formában szabadon másolható, terjeszthető, de csak és kizárólag saját célokra, nem-kereskedelmi jellegű alkalmazásokhoz, változtatások nélkül. Minden más terjesztési és felhasználási forma esetén a Cherubion Kft. írásos engedélyét kell kérni!

Ennek a copyright szövegnek a dokumentumban mindig benne kell maradnia!

Cherubion Könyvkiadó
2001-2004

A RENDSZERT MEGALKOTTÁK: Bihon Tibor, Hüse Lajos, Nemes István

A JÁTÉK MEGALKOTÁSÁBAN KÖZREMŰKÖDTEK:

Bajkó Balázs	Hahn Zsófia	Papp Dániel
Bán János	Horváth Gábor	Péterfy Áron
Beke Ottó	Jakab Zsolt	Ronyák László
Berke Szilárd	Liszek Péter	Szabó József
Bezzegh Norbert	Mészáros Balázs	Urr Géza
Dusa Róbert	Nagy János	Vankó László
Franzel Ferdinánd	Németh Csaba	Varga Zsuzsanna
Guthy Zsolt	Oszlánszky Zsolt	Váróczy István

BORÍTÓFESTMÉNY:

Szendrei Tibor

ILLUSZTRÁCIÓK:

Horváth József	Tikos Péter
Oszlánszky György	Zubály Sándor

Szendrei Tibor

KÖSZÖNETTEL TARTOZUNK NEKIK:

Balassa György	Horváth István	Makó Balázs
Batta Zsolt	Hoványi Gergely	Muri Ferenc
Borbás István	Iván Ákos	Pákozdy Gábor
Demeter Miklós	Jánvári Márk	Varga Ágnes
Domokos Endre	Jeles Attila	Varga Zsolt
Gergely Péter	Kenyeres Gábor	Zsíros Sándor
Hábencius István	Kornya Zsolt	
Hodossy Anna	Környei Mihály	

...és mindazoknak, akik gondolataikkal, javaslataikkal és ötleteikkel hozzájárultak a Káosz Szerepjáték elkészüléséhez

INTERNETES ELÉRHETŐSÉGEINK:

A kiadó hivatalos honlapja:

<http://www.cherubion.hu>

Cherubion (kiadói) hírlevélre feliratkozás:

<http://bumblebee.date.hu/kaosz/>

Káosz Szerepjáték és Cherubion levelezési listákra feliratkozás:

<http://www.rpg.hu/listak/>

Email: cherubion@netquick.hu (Cherubion Könyvkiadó)
chorax@chello.hu (Káosz Szerepjáték)

A KÁOSZ SZEREJÁTÉKRÓL AZ ALÁBBI HONLAPOKON OLVASHATSZ:

Fantasya - A képzelet valósága

<http://www.fantasya.hu>

Magyar Szerepjátékosok Oldala

<http://www.rpg.hu/>

A kiadó és a Káosz Szerepjáték hivatalos fórumait itt találhatod meg:

<http://www.cherubion.hu>

<http://www.fantasya.hu>

<http://www.rpg.hu>

A kiadó hivatalosan támogatott szerepjáték boltjai:

Nyíregyházi Szerepjátékszaküzlet, 4400 Nyíregyháza,
Széchenyi u. 1. Tel.: (42)318-477, H-P: 10⁰⁰ - 18⁰⁰ Szo.: 10⁰⁰ - 13⁰⁰

Káoszfellegvár, 4029 Debrecen, Vár u. 2. (Alagsor)

Tel.: (30)255-0044, H-P: 10⁰⁰ - 18⁰⁰ Szo.: 10⁰⁰ - 13⁰⁰

Cherubion könyvklub

4003 Debrecen, Pf. 39.

Telefonos ügyfélszolgálat: (52)435-922, 8⁰⁰ - 12⁰⁰ között

ISBN 963 9346 26 8

Felelős kiadó:

Nemes István és Nemes Judit igazgatók

Műszaki szerkesztő: Bihonné Király Edit

Szedte és tördelte a Cherubion Könyvkiadó

Második, elektronikus kiadás

VÁLTOZATLAN FORMÁBAN,
INGYENESEN TERJESZTHETŐ!

Légy üdvözölve!

A múlt ködéből...

Csaknem tizenöt éve már, hogy baráti társaságban játszani kezdtük azt a történetet, amely a későbbi Káosz-ciklus alapját alkotta, s az első regény, *A Káosz Szava* tizennégy éve megjelent. Ez idő alatt a regények népszerűsége töretlen maradt, s a világ regényről regényre fokozatosan gazdagodott, színesedett. Aztán 1997-ben, többek unszolására leskicceltem az első térképet, s határozottan körvonalazódni kezdett bennünk egy majdani szerepjáték váza, és a Káosz Világa szinte azonnal formát öltött. Célunk az volt, hogy akik szeretik ezt a világot, minél részletesebben megismerhessék, játszhasanak benne, s remekül szórakozzanak. Amikor a fejlesztést megkezdttük, még mi sem gondoltuk, mekkora fába vágjuk a láncos buzogányunkat... és elképzelni sem tudtuk, hogy a végeredmény ennyire összetett és sokszínű lesz, mint amilyen lett.

A napfényes jelen...

És íme, elkészült! Többszöri határidő-módosítást és csúszást követően büszkén nyújtjuk át ezt a vadonatúj szerepjátékot, melyben reményeink szerint mindenki talál majd inycsiklandozó falatokat.

Tisztában vagyunk azzal, hogy olyan játékot kitalálni, amely mindenkinek egyaránt tetszik, lehetetlen. A legtöbb kérdésben még a fejlesztői stábon belül is akadnak viták és alapvető véleménykülönbségek. Valamennyien gyakorlott és gyakorló szerepjátékosok vagyunk, számtalan rendszert kipróbáltunk és többféle csapatban játszottunk vagy meséltünk. Tudjuk, hogy minden egyes csapatban más és más játéktípus kedvelt. Hogy csak a legszélsőségesebb példát említsem: van, akik a kocka bűvöletében élve a dolog **játék** oldalát domborítják ki, míg máshol eleve számúzik a kockát, és a **szerepjátást** helyezik előtérbe. Mi igyekeztünk olyan szabályrendszert megalkotni, amely bárki által használható. Es egyébként is... alapelvünk mindvégig az volt, hogy ne **diktáljuk** a szabályokat, csupán irányelveket adjunk. A szabályok opcionálisak. Mi megalkottunk és teszteltünk egy olyan rendszert, amelyet mi jónak találunk és használunk; ám ha valaki túl lazának vagy túl szigorúnak talál egy szabályt, nyugodtan szabja át saját ízlésére; ha valamit bonyolultnak vél, egyszerűsítse, vagy ha nem látja értelmét, egyszerűen hagyja el. (Jó példa erre a Sorspróba, amely elhagyásával a játék zökkenőmentes, ám ugyanakkor, ha kellőképpen kijátsszák, sajátos ízt adhat.) Aki a szabályt egyáltalán nem találja testhezállónak, de a világot preferálja, játsszon annak a szerepjátéknak a szabályai szerint, amelyet leginkább megkedvelt...

A Káosz egyik specialitása – éppen kaotikus volta miatt –, hogy a varázslatok néha nem sikerülnek vagy visszarúgnak (csekély eséllyel ugyan, de megtörténhet), és a leggyakorlottabb mágiahasználó sem mehet soha biztosra. Látásmódunk szerint ez is adhatja a játék sava-borsát is, ám ha valakit ez a kiszámíthatatlanság zavar, felejtse el ezt a szabályt, és játssza úgy, ahogy neki tetszik.

Mi található ebben a könyvben?

Először is egy máshol nem publikált Káosz-kisregény, amely megadja az alaphangulatot. Eredetileg a *Káosz Dréniában* közvetlen folytatását szántam ide – *Vérkáosz* címen, amely Skandar Graun egy önálló kalandja –, ám írás közben rádöbentem, hogy az a regény e kötet felét elfoglalná... Így a *Vérkáosz* külön regényként fog megjelenni novemberben, itt pedig egy kuriózumot adunk közre. A történet a *Káosz Dréniában* után 15 évvel játszódik; mint sejtethő, a közties időben lesznek még más Skandar

Graun-kalandok. Ezt a kisregényt hárman írtuk, minden fejezetet más és más, egyes szám első személyben, a saját karakterünk szempontjából... Ez a történet csakis itt olvasható; más kötetben a megjelenése éveig nem várható – vagy talán azt követően sem. Hadd maradjon kuriózum!

A kisregényen túl található e kötetben: a jártasságokra alapuló szabályrendszer, új és különleges játszható fajok, varázslatok, varázstárgyak, világleírás, térképek, ritka szörnyek, istenek, félistenek, érdekességek... Minden, ami egy jó játékhoz szükséges.

A sejtelmes jövő...

A játék fejlesztése e kötet kiadásával nem ért véget, csupán elkezdődött. Szándékunkban áll rendszeres időközönként kiegészítőket kiadni a világhoz. Hamarosan megjelenik a dobozos verzió, amelyben többek között modulgyűjtemény és további szörnyek leírása található. Ezt terveink szerint részletesebb világleírások követik majd, amelyben szisztematikusan végigmegyünk az egyes világrészekben, mindegyikhez mellékelve csatlakozó modulokat, modulötleteket, ott található speciális fajok és szörnyek, lovagi rendek, céhek stb. leírását.

A világ szinte hónapról hónapra színesedik. Eddig több mint félszáz Káosz Világán játszódó írást publikáltunk, s ezek száma folyamatosan szaporodik. Félévente két-három regényt tervezünk a Káosz Világán, s az antológiákban is mindig akadnak majd ide kapcsolódó írások. Lassan, fokozatosan „kiszínezzük” a térképen a fehér foltokat; a világ egyre gazdagabb, egyre élőbb lesz.

Időközben az Internetes honlapunkon folyamatosan biztosítunk **ingyenesen** letölthető anyagokat: fajleírásokat, kiegészítőket, új szörnyeket, új jártasságokat, modulokat, novellákat stb... Tervezzük egy karaktergeneráló program készítését, de adunk letölthető képernyővédőket, részletesebb térképeket, egyebeket.

Ugyanakkor várjuk a te ötleteidet is! Ha van egy jó szörny, amit te találtál ki, és úgy érzed, hogy beleillik a Káosz Világába, küldd el nekünk a leírását – hasonló módon, mint ahogy a mi szörnyeinke leírása található –, és ha valóban alkalmas, akkor a neten (és esetleg később egy Bestiárium keretében) közreadjuk, hogy mások is megismerhessék és felhasználhassák a játékukban. Várunk modulokat, fajokat, remek karaktereket – mindenféle hasznos ötletet szívesen fogadunk.

Várunk Káosz Világán játszódó novellákat is. Azokat, melyek megütik a közölhetőség szintjét, a neten publikáljuk (ha a szerzője beleegyezik), míg a legjobbak jó eséllyel belekerülhetnek a soron következő fantasy antológiáinkba. Am aki novellát küld hozzánk, tudnia kell, hogy egy jó ötlet vagy egy történet csak akkor jó, ha megfelelő írói stílussal és íráskészséggel párosul!

Mindezekről a Cherubion Könyvkiadó hivatalos honlapján vagy a www.kaoszarena.hu honlapon találhattok részletes információt. Látogassatok el oda!

Végezetül, de nem utolsósorban, szeretnék köszönetet mondani mindazon barátainknak, aki kivették részüket a fejlesztésből! Elsősorban Bihon Tibornak és Hüse Lajosnak, akik a munka orozslánrészét végezték, koordinálták a munkát és sürgötték, ösztönözték a többieket. Valamint Szendrei Tibornak, aki remek festményeivel és grafikáival a kezdetektől formába öntötte a Káosz-művek látványvilágát. Köszönöm nekik és mindenki másnak is, aki idejét és energiáját áldozta ránk!

John Caldwell
(Nemes István)

Tartalomjegyzék

Kard, buzogány, könyv c. kisregény			
1. fejezet: Karaktertalkotás			
1.1 Általános ismertetés	5. oldal	A varázslás elvei	152. oldal
1.2 A játszható fajok	21. oldal	Varázslattípusok	153. oldal
Ork	21. oldal	Mágiahasználat	153. oldal
Ogár	21. oldal	A varázslatok alapvető tulajdonságai	157. oldal
Manó	22. oldal	A rész és az egész fogalma a mágiaiban	158. oldal
Gennymanó	26. oldal	Rituálék	159. oldal
Elf	30. oldal	Körülmények és a zavarás	159. oldal
Gilf	32. oldal	A varázslat menete	160. oldal
Tündérke és tündérmanó	35. oldal	Mágikus ellenállás	160. oldal
Törpe	38. oldal	Az illúziók	163. oldal
Gnóm	40. oldal	Különleges dobások és hatások a mágiaiban	164. oldal
Ember	45. oldal	A tárgyak mágija	166. oldal
Gyíklény	47. oldal	A varázstekercsek	167. oldal
Kevert fajok	49. oldal	A varázsszerek	167. oldal
1.3 A karakteralkotás szabályai	51. oldal	A varázskönyv	168. oldal
1.4 Jatszható rendek	53. oldal	4.6 Sebek, betegségek	168. oldal
1.5 Minta a karakterépítésre	54. oldal	4.7 Gyógyítás	173. oldal
2. fejezet: Általános ismeretek	63. oldal	A gyógyítás elvei	173. oldal
A nyelvek	73. oldal	A gyógyítás folyamata	173. oldal
Az időszámítás	76. oldal	A gyógyulás üteme	174. oldal
A pénz	76. oldal	Egyszerű orvoslás	174. oldal
A mértékegységek	77. oldal	A mágia és a gyógyítás	174. oldal
Az árak	77. oldal	A gyógyítás típusai	174. oldal
Fegyverek és vérték	79. oldal	4.8 Mérgek	176. oldal
Az istenek	80. oldal	A mérgek típusai	176. oldal
A világegyetemről	82. oldal	A mérgek előállítása	176. oldal
A lélekről	89. oldal	A mérgek beadagolása	176. oldal
3. fejezet: A jártasságok	92. oldal	A mérgezés	177. oldal
Jártasságpont	93. oldal	A mérgek hatása	177. oldal
Jártasságpontok - Mesélői szemszögből	94. oldal	A mérgezés gyógyítása	177. oldal
A jártasságok és a karakter	94. oldal	Példamérgek	177. oldal
A Mesélői-karakterek és a jártasságok	94. oldal	5. fejezet: Varázslatok, varázstárgyak	179. oldal
A jártasságok elsajátítása	95. oldal	Kódex-független varázslatok	180. oldal
A jártasságok visszahatása a főértékekre	95. oldal	Öselemi kódexek	185. oldal
A tanulás ideje	95. oldal	Skarlát kódex	185. oldal
A jártasságok listája	96. oldal	Azúr kódex	191. oldal
A jártasságok karakterisztikája	96. oldal	Gránit kódex	196. oldal
A Nappal jártasságai	97. oldal	Alabástrom kódex	199. oldal
A Vér jártasságai	97. oldal	Smaragd kódex	201. oldal
Az Éjszaka jártasságai	98. oldal	Fekete kódex	213. oldal
A Fény jártasságai	104. oldal	Ezüst kódex	228. oldal
Jártasságok összesített táblázatai	109. oldal	Kígyókö kódex	231. oldal
Karakteralkotáshoz kapcsolódó egyéb szabályok	113. oldal	Arany kódex	235. oldal
4. fejezet: Szabályok	120. oldal	Praktikus mágia	237. oldal
4.1 Különleges dobások	126. oldal	Varázstárgyak	239. oldal
4.2 A Sorspróba	129. oldal	6. fejezet: Világleírás	257. oldal
4.3 Jártasságpróbák	129. oldal	A név	257. oldal
A feladat nehézségi szintjei	130. oldal	A kezdetek	257. oldal
Körülmények	135. oldal	Káosz Kronológia	259. oldal
4.4 Harc	137. oldal	Gerondar északi része	261. oldal
A harc elvei	138. oldal	Gerondar déli része	270. oldal
A támadás-védekezés elve	138. oldal	Drénföld, Fagyföld és a Lendori-szigetek	277. oldal
A folyamatos kezdeményezés	139. oldal	Zhilian, a Zhíli kontinens	282. oldal
A közelharc	140. oldal	Maldiberan	294. oldal
Harc távolról	140. oldal	Dimuran	311. oldal
Mágia a harcban	143. oldal	Drakónia és a Khobír-szigetek	311. oldal
A harc típusai	144. oldal	Yennon szigete	313. oldal
Harc több ellenféllel szemben	146. oldal	Yanwick-szigetek	315. oldal
Kibontakozás, menekülés	147. oldal	Jidor-szigetek	317. oldal
Harci technikák, harci helyzetek (opcionális)	147. oldal	Ayvar-szigetcsoport	320. oldal
Tanulási segédlet a harcrendszerhez...	147. oldal	Más létsíkok	321. oldal
4.5 Mágia	148. oldal	Világadatok	322. oldal
Az esszencia	150. oldal	7. fejezet: Tanácsok Mesélőknek	324. oldal
	151. oldal	8. fejezet: Bestiárium	334. oldal
	151. oldal	Karakterlap	350. oldal

1. FEJEZET

Colin J. Foyard, John Caldwell, Bán Mór

Kard, buzogány, könyv

Kard

A mocsokban araszoló, trónusok közelében tündöklő, apátlan-hazátlan vagabund-sereg minden egyes gyalogja és hadvezére sorsóvó imaként morzsolgatja a szentenciát, miszerint a csúcson kell abbahagyni. És mind, kivétel nélkül, arról álmodozik, hogy *valóban* eljut a csúcusra, és *valóban* képes lesz abbahagyni a küzdelmes kalandoréletet... abbahagyni, mielőtt reá is kiméretik az oly bőséggel osztogatott halál. Számos jó ismerősöm akadt, ki így gondolkodott, mind a szabad élet megigéztette; győzhetetlen bajnokok, csavaros eszű mágusok. Képességeik, elszántságuk alapján sokukra várt volna gazdagság és hírnév, ám elhullottak, mielőtt még elérhették volna. Sokuk könyékig turkálhatott aranyban-gyémántban... és gazdagon halt meg, mielőtt még igazán kiélvezhette volna kincseit. Mások folyton szereztek, majd elveszítettek mindent, mígnem az örökös újrakezdés állapotában lassan elveszítették önmagukat is.

Csupán kevés kiválasztottnak adatott meg, hogy valóban abbahagyhassák a csúcson. A mértékleteseknek. A józanoknak. A sors kegyeltjeinek.

Mint amilyen – eddig úgy hittem – én magam is vagyok.

Hány meg hány kalandort sodort mellém az élet, akikkel ideig-óráig egymásért küzdöttünk, majd szétváltak útjaink, hogy sose halljunk többé egymásról. Ha olykor mégis találkoztunk, kellemetlen érzésekkel eltelve számláltuk meg sokasodó ráncainkat, melyeket az idő és mások fegyvere vajt belénk. Beszélünk nagy kalandokról, hihetetlen kincsekről, és sosem vallanánk be, hogy még mindig senkik és semmik vagyunk, hiszen azért rajongunk a szabad életért, mert másunk sincs, amiért rajonghatnánk.

Amióta az eszemet tudom, engem is Worluk egyik szegletétől a másikig űzött sors. Ha olykor meg is pihenhettem, vérem hamarost újból forni kezdett, az éjszakák megtagadták tőlem az álmokat, mígnem hátrahagyva mindent, amit megkedveltem – és mindenkit, aki engem kedvelt meg –, újból nyakamba vettem a világot. Így volt ez, oly sok éven át, mígnem az utolsó társakkal, akiket talán barátainak is nevezhettem, Nordesig sodródtunk. És itt, a városok legcsodálatosabbikában végre otthonra leltünk mindahányan. Nordes, mint hűséges szerető tárta ki karját, keblére vont minket, űzött vadakat, értelmet adott a napoknak és betöltötte azt az űrt, amely szívünk mélyén mindannyiunkat az élet habzsolására kényszerített eddig.

Úgy éreztem, életem csúcára érkeztem, és tudtam, itt az idő, hogy leszámoljak kalandorsorsómmal. És – csodás véletlen? – társaim szintén ezt érezték. Hárman, háromfelé indultunk el végül. A félvér ork, Skandar testvér bevette magát Eimuth kocsmáktól hemzsegő városrézébe, és beszállt társnak a Herélt Macska fogadóba. Gyakran megfordulok a Macskában, no, nem a félfülű miatt, hanem mert jó erős a sörrük. Ywain shaykh Araf, a legelvetemültebb hadzs mágus, akit valaha ismertem, a Bendőben, Nordes mocskában csinálta meg a szerencsés-jét: készséggel kiszolgálja az alvilági söpredéket, drága varázsszerekkel csillapítva a kalandorok mágiaéhségét. Vele ritkán találkoztam, az elmúlt öt évben jó, ha háromszor összefutottam vele a mólók környékén, akkor is elkerültük egymás pillantását. És én? Navigátor lettem. Ember, aki egyaránt ismeri Nordes napfényes és árnyékos felét. Én kísérem el – bármely okból, sosem kérdezősködöm – az egyik fél lakóit a másik fél honába. Jó, pénzes munka, és éppen annyira izgalmas, amennyire egy magamfajta kivénhedt kalandornak még szüksége van... azaz néha alkalmam nyílik kivonni a kardom, de az életem rit-

kán fenyegeti nagyobb veszély a hideg hajnalok ködében lappangó náthánál. Mondom, jól fizető foglalkozás: a Márvány-negyedben vettem magamnak házat, a drének egyetlen királynőjéről elnevezett utcában. Ez csupán üzleti fogás részemről, mert így bármely morzsaagyú pénzes fickó megtalálhatja Roxelant, a navigátort, aki a Roxelan utcában lakik.

És ki emlékszik már Roxelanra, a hölgylovagra, akit nyughatatlan vére hajtott keresztül a kontinenseken?

Senki, csak én, ha túl sokat iszom Skandar Graun kocsmájában.

És...

Hát igen. Aznap, amikor inasom és személyi titkárom, Firkás Tom némileg megilletődött arccal nyitotta rám a fürdő ajtaját, hamarosan szembe kellett néznem azzal a ténnyel, hogy más is emlékszik arra a hölgylovagra.

– Asszonyom... – szólalt meg a Firkás, szemérmesen a padlót bámulva, hiszen akkor már a szappanhabot locsoltam le magamról a szokásos kétvödörnyi forró, majd jeges vízzel. – Aszszonyomat egy erősen feldúlt úr várja a szalonban... megölt volna, ha nem jövök azonnal ide... és azt... khm... *üzeni*, hogy azonnal látni kívánja önt. A neve...

Tudtam. Tudtam, mielőtt még a Firkás kimondta volna a nevet, hogy a kalandorok sorsa újból kiterjesztette fölém keselyűszárnyait. Tudtam, hogy mégsem sikerült abbahagynom.

– A neve Ivénsejk Ara... azt hiszem... ha jól értettem...

– Jól van, Tom, mondd meg neki, hogy azonnal megyek – sóhajtottam. Ha egykori barátom, akit a jólét idegenné tett számomra, most a szalonban vár rám... Ywain shaykh Araf, *személyesen*... nos, akkor szembe kell néznem a ténnyel, hogy reám nem mért ki nyugodt öregkort a sors.

– Hogy dögölnél meg, Maryk, ott, ahol éppen kockázol! – átkoztam fennhangon a sors istenét, amint a Firkás kiment, és mert nem csapott agyon a ménkű, morogva kikészülődtem a kádból. Egy darabig elbibelődtem lábujjaim szárazra törölgetésével, és arra sem sajnáltam az időt, hogy mandulaolajjal kenyeztetem bőröm, amikor...

Hogyan is gondolhattam, hogy az én nagytévagyú Ywain barátom türelemmel megvár, ha már egyszer eljött hozzám. Annyi év után...

Kiabalás. Ládbogás – az egymással vetélkedő férfiak lábának hangja mindig kellemes visszhangokat kelt a lelkemben. A fürdő ajtaja nagyot döndült, ahogy a Firkás hájas teste nekivágódott. Fémlánc csörög bádögödörben...

Yvor! valaga!!! Még megöli!

– Engedd be, Firkás! – kiáltottam jó hangosan, hogy az egymással tülekedők meghallják. A lendori márványpultra visszahelyeztem a mandulaolajas kancsót, és a cetsont-fésű után nyúltam. – Ywain még *mindig* bírja az engedélyem az efféle látogatásra!

Nyílt az ajtó, és büszkén-haragosan belépett rajta egy ismeretlen hads – markában láncként csörögött az energiakorbács, amellyel hű titkáromat kívánta halálra rendszabályozni. Rövid, olajosan fekete haja alól zöld szemek bámultak rám... egészen zöldek, még ott is, ahol közönséges halandóknál fehérlenie kellett volna.

– Roxan! – hördült fel lelke mélyéről a hads. A hangjáról felismertem, ez az erejéhez képest nöies hanglejtés elárulta, hogy ki rejtetik az ismeretlenség álarca mögött. A hangjáról és a szeméről ismertem fel. Sajnos nem lépett egészen közel hozzám, hogy éreztem bőrnek friss fakéreg-illatát, driád szépanyjának másik örökségét.

– Ywain... korábbra vártalak – fordítottam hátat neki, korántsem szeméremből, hanem mert emlékeztem még azokra az ódákra, melyeket hátam ívéhez suttogott azokon a hosszú évekkel ezelőtti éjjeleken. – Néhány évvel korábban.

– Ötözz... Roxan... segitened *kell* nekem! – közölte feldúltan a férfi, és csontjaimban éreztem, hogy Ywain nem a testem látványától borult ki. Ha úgy lett volna, nem lép ki az életemből Nordesba érkezésünk második hetén.

– Mond! – noszogattam, és beletörődően magamra húztam otthoni gönceimet. Hát nem a vágy vezette hozzám. Akkor viszont valóban a kalandorélet vihara tört be vele együtt a házamba. Láncként csörögő energiakorbáccsal a villámok helyett. – És tedd el a korbácsod, ha megkérhetlek!

Abbamarat a gerinckaristoló zaj, majd az egykoron rajongásig imádtott kedvesem beszélni kezdett. Monoton hangja a hátamon

kopogott... nem mertem visszafordulni felé, mert bár azt hittem, gyűlölöm, az ágyékomban ébredező vágy másról kiáltozott.

– Meg kell ölnöm néhány embert. Ehhez kellene a segítséged. És a Pestisé. Bosszú. Ez éppen neki való.

– Megvetem a bosszút.

– Lehet. De nem veted meg a barátaidat. Ismerlek. És kérek, ne kelljen most szavakkal csatároznom veled! Elnézést kértem már tőled ezer levélben, nem kívánom szóban is folytatni. Annál is inkább, mert...

– Mert? – kérdeztem, és elandalogtam a levelek emléken... olvasatlanul vettem tűzbe valamennyit.

– Ismena halott. Megölték. A fejét az ágyamba tették. A levágott fejét. Tudom, ki volt az. Megölöm. És te segítesz.

Kivert a hideg veríték, ahogy Ywain hült szavait hallgattam. Egyszerű, érzelemmentes szavakkal mesélte el asszonya halálát, azt az asszonyt, aki elvette őt tőlem. És én még emlékszem hadzsom lángolására, amely csaknem leperzselt rólam az életet, épp ezért el tudom képzelni, hogyan érezhetett Ismena iránt. Hogyan érezhet most? A hangja nem árulja el. A szeme, az a kifejeztelen, zöld golyóbis sem árulná el, hiába kutatnék benne érzelmek után. Az érintése szokott beszélni ennek az erkölcsstelen, kegyetlen fickónak, aki tán a legnagyobb ellenségem lett volna, ha az ujjai nem értenek annyira a test nyelvén.

Micsoda erőfeszítésbe telhetett neki, hogy magába fojtsa kétségbeesett bánatát! Nem csoda, hogy arcára fagyott a grimasz, nem csoda, hogy első pillanatban idegennek tűnt.

– Veszem a kardom – mondtam, és igyekeztem a legtermészetesebb módon megfordulni. Tudtam, hogy ha csak egy kicsit is figyel rám, mindent kiolvas a mozdulataimból, és csak reménykedtem, hogy belső vihara jobban leköti őt, semmint, hogy bennem olvasson. – Amíg eljutunk Skandar testvérehez, elmeséled a részleteket.

– Nincsenek részletek – szorult öklöbe a keze... *azok az ujjak*... – Csak egy név!

– Csak egy név – nyugtáztam. – Az is elég egy magamfajta navigátornak.

– Teimo'urian – csikorogta a hadzs.

Ezen meglepődtem. A jidori száműzött módszerei eddig nem voltak ilyen durvák. Alig néhány hónapja vált a Bendő egyik bugyrának urává. Csatornabáróként főleg csempészettel és a békés negyedekben grasszáló utcalányok „védelmezésével” foglalkozott. Ha őt is, azt csendben és egyszerűen intézte el, ahogy Jidor szigetének íratlan törvényei diktálják. Most meg ez a levágott fej...

– A Sárگا Herceg?

– Nem. Teimo'urian... a két lábon járó hulla.

Végül csak tisztázódtak a részletek. Gyalogszer mentünk Eimuth erdős városrészébe, s mivel a kettőnk között feszülő csend túl kínos volt, Ywain beszélni kezdett. Rövid tömondatai, melyeket régen úgy csodáltam, most hegyesek voltak, hasogatták a fületem, de szó nélkül hallgattam. A barátja voltam, akinek az a dolga, hogy olykor hallgasson. A navigátora voltam, akinek ismernie kell a részleteket, ha túl akarja élni munkás hétköznapijait. És én semmit sem akartam jobban ennél.

Elvezni az életet, miután sikerrel abbahagytam azt a *másikat* a csúcson.

Éppen a csúcson.

Rohadj meg, Maryk, rohadj meg, Teimo'urian, rohadjon meg minden pojáca a földkerekségen, aki nem hagyja, hogy egy középkorú asszony nyugodtan élvezhesse délutáni fürdőzését és mandulaolaját!

És főleg te rohadj meg, drága Ywain shaykh Araf, amiért eszedbe jutottam!

Amiért *csak* most jutottam az eszedbe...

Eimuth felé félúton megtudtam, hogy Arban Guyak, egy új keletű csatornabáró volt Ywain legjobb kuncsaftja az utóbbi másfél évben. Hallottam már róla, valami istenverte füves síkságról szállította ide rossznyavalya. Eleinte csupán egy senki volt, aki még ehhez sem vette a bátorságot, hogy belefingjon a saját gatyájába... aztán csatornabáró lett, élet és halál ura a Koldusmóló környéki tolvaj-enklávékban. Nos, ez az Arban nem vette jó néven, hogy a jidori Teimo belenyúlt a tányérjába. Megesik az ilyesmi, úri körökben is. Háború tört ki a két dominium között, amely azonban sosem a nyílt színen zajlott. Az nem

lett volna jellemző a csatornák humán patkányaira. Mindig az árnyékban. A mocsok felszíne alatt. Az ellenfél hátában. És mivel Arban mögött, számos hasznos segítővel egyetemben az én hadzsom állt, hát Teimo kegyetlenül éles kardja őt érte el. Azaz a feleségét. Gyengéd figyelmeztetés: legközelebb te következel, ha nem pucolsz el innen...

– Nem pucolok el. Megölöm. Az összes csótányát eltaposom, aztán megnyúzó! Ezzel a két kezemmel!!!

Fogadkozott, és a magasba emelte a kezeit. A hangja nem árulkodott, az ujjai igen. Rémisztő harag sugárzott azokról a barna ujjakról. Mondtam már, hogy milyen beszédeselek voltak, amikor még...

Gyengéd esti szellő nyikorgatta a Herélt Macska festett céntábláját. A kocma mellé ácsolt, nyitott teraszról már eltakarodtak az úri vendégek, akik naphosszat ott szopogatták a Macska italkülönlegességeit – ők bizonyára nem érezték gyengédnek a légmozgást, mint ahogyan szellőnek sem. Puhány népség!

Bent, a Macskában másféle népek gyűltek össze. Erszényük laposabb, torkuk szárazabb, öklük mozgékonyabb. Sokan jártak ide Bálásból, a kikötői legények negyedéből, de olykor-olykor – ha betartották a Macska szigorú szabályait –, még a Bendőből is idevevett a fene néhány éjjeli baglyot. És persze Eimuth csavargó népe, elfek, druidák, ogárfattyak, driádok, néhány gyík a folyópartról, és vagabundok, kalandorok, kincsvadászok, garabonciások, mindnek arcán a magukat nyertesnek tartó vesztesek ábrázata. Sehöl annyi öntelt alakot nem láthatsz, mint a Herélt Macskában, miután leáldozott a nap.

Skandar testvért különösen mogorva hangulatában találtuk. Rút pófáját még inkább lecsúfította az a nagy szigorúság, ahogy a kocma legényeket kommandírozta.

– A számár asztalához sültet, kenyérral, hozzá bort! A vörös asztalhoz újabb kör lóhúgy lesz! Hé, Jock! Ne sunnyogj, édes kismiam, mert beverem az orrod! Az a három banya a griffes asztalnál rendelni kíván! – tájékoztatta a félvér. Abból ítélve, hogy banyának titulálta a tündöklő szépségű driád asszonyokat, akik a griff-képpel díszített asztal körül puszogtak, Skandar testvérenek komoly gondjai lehettek. Biztosan megint leszokott az italtól. Előfordul ez nála úgy két-háromhavonta.

Kardomat az e célból fenntartott állványra helyeztem, és utat vágtam a füstöt – és olykor emésztetlen vacsorát – okádó tömegben. A félvér persze észrevett. Intett, hogy üljek a pulthoz... aztán igen elcsodálkoztam, amikor a hátam mögül előbukkant Ywain. Ő sem látta már évek óta. Figyeltem az arcát... mintha sóhajtott volna. Ezek szerint Skandar Graun ösztönei sem koptak meg. A vén lóköttő száz mérföldről kiszagolja a bajt...

Vén? Elvileg annak kellene lennie félork létére, ha csak azt nézzük, hogy már akkor sem volt kölyök, amikor Drénia királyaként ette a keféit az elmebeteg alattvalói miatt – hány éve annak már! – mégsem látszik rajta a kor. Búzlík a mágiától!

– Undorítóan jól érzem magam, ha láthatlak, Roxelan – morogta felém szokásos üdvözlését, miközben mellém könyökölt a pultra. Igazam volt... leszokott. Lehelete búzlított a mentától, pedig mentéat csak akkor iszik, ha fogadalmat tesz, hogy sört egy cseppet sem... az egyéb alkohol-neműekről nem is beszélve. – Ywain... tartozom neked, hogy eszedbe jutottam?

Hadzsom bölintott, és jeges, monoton hangon máris mondani kezdte: – Meg kell ölnöm néhány embert. Ehhez kellene a segítséged, Pestis. Bosszú! Ez éppen neked való...

Minél többet hallgattam Ywain mondókáját, annál inkább utáltam magamat azért, mert valaha szerettem... bár a múlt idő, ha őszinték akarunk lenni magunkhoz, nem teljesen korrekt. Magam elé húztam valamelyik asztaltársaság *avatóját* – háromféle gabonaszesz, szilvapárlat és néhány csepp trollvér keveréke, amely mindemellett, hogy a legütősebb ital volt a Macskában, a helyi folklór-részeként a törzsvendégek ezzel itatták az újakat – és inkább annak szenteltem a figyelmem, Ywain centire valóztalan mondókája helyett. Kelltet nekem egy eszemment baromhoz *majdnem* hozzámennem feleségül!? Most emiatt fogok nekiugrani harmadmagammal az egyik potens csatornabárogánhadzseregének!

Aztán akaratlanul is kuncogni kezdtem, mert eszembe jutott, hogy ha nem „majdnem” megyek hozzá feleségül a hadzshoz, hanem valóban, akkor most az én fejem vicсорogna a hitvesi ágyon.

Aha, így már mindjárt vidámabb az élet! Az ember eljutott a csúcusra, abbahagyta... az meg igazán nem nagy ügy, hogy néhány régi barátunk tesz egy kis szívességet, nem igaz?

Az avató aljában tekergő kukacra koncentráltam minden figyelmem. Extra hozzávaló a különösen igénytelen vendégeknek. Jó félteynyérnyi hosszú, szőrös kis micsonda, mulatságosan fúldoklik a szeszben. Más haszna nincs.

– Bosszú? – kérdezte a félvér. Az ódzkodás zöngéivel hangjában. Naná! Eddig mindig pofán verte a sors, ha ezt a szót valaki kimondta az ő társaságában. – Szedd a lábad, Sabu, hogy Yvorl belezzen ki! Ennyi vendég mellett nem érünk rá a pöcsünket vakarni! Nem, nem hiszem, hogy nekem való lenne.

Ez utóbbit ismét a mágusnak mondta. Ywain folytatta. Most jön a levágott fej. Tulajdonképpen még tetszik is ez a rész. Ismena levágott feje... hmmm... viszkető seggű kis szuka volt... ah, igen, eszembe jutott még egy haszna, mármint a kukacnak. Ha ügyes vagy, még él, amikor kihányod!

– Nem érdekelnek a részletek – tolt a félvér valami folyékonyat Ywain elé is. – Nekem elég, ha megkérsz, és segíték.

Jópofa ez a Skandar testvér! Ywain még *soha* nem kérte meg őt... Nem az ő stílusa.

Ywain kimért mozdulatokkal közel húzta magához a cserépkorsót... a szaga alapján pálinkával hígított sör lehetett benne... de inni már nem tudott belőle, mert az ujjai, az *árulkodó ujjak*, oly nagyon megszorultak az edényen, hogy az szilánkokra tört a markában. *Hiába, na, csak szerethette azt a ringyót!*

Azt hiszem, ez lehetett az a pillanat, amikor elszégyelltem magam. A gyomromat égető fél liternyi avató – kukac nélkül – ellenére hirtelen kijózanodtam. *Én* kezdtem olyanná válni, mint egy csalódottan túzelő szuka!

– Kérlek... – köhögte Ywain –, *kérlek*, Pestis, *szükségem* van rátok...

Nos, ezt lezsíroztuk. Ideje pozitívabb hozzáállást tanúsítanom az ügghöz. *Az ügyünkhöz.*

Jó itt a csúcson... ilyen barátok társaságában!

Nem gondoltam volna, hogy Skandar testvérünk megtartja a pofázós buzogányát. Hiszen annyit, de annyit hallottuk fogadkozni, hogy bedobja egy pöcegödörbe, bedugja egy sárkány valagába, ésatóbbi, ésatóbbi... Most meg nagy vígan himbálódik a démonfej a lánc végén. Bár igaz, most nem pofázik... De én mondom, egyikünk sem lett normalisabb az eltelt évek alatt.

Eimuth peremén jártunk, a gyíkok kolóniáinak közelében. Van ott egy járat...

Csak a zöldfülű navigátorok hiszik, hogy a Bendő poklába úgy kell bejutni, hogy szépen elsétál a lepukkant házakig, és már ott is van. Az igaz, hogy így is el lehet jutni a Bendőbe, ám nagy eséllyel ez lesz a legutolsó esemény, ami az ostobákkal megtörténik.

A mai Nordes tízezer évek hulladékára, törmelékére épült. Városok rétegződtek egymásra, utcák, házak, falak, pincék. A gilf korszakban egész háztömbök süllyedtek le a mélybe, a guarni maradványok alá – szándékosan, vagy egy-egy félresikerült varázslat következtében, azt ma már senki sem tudja. A gilfek a tetteknek éltek; keveset beszéltek, még kevesebbet írtak. Roxelan – hírneves névrokonom, a drén királynő – megpróbálta kipucolni a város alatti romokat, de azon kívül, hogy helyreállította a mai Márvány-negyed alatti szennycsatornákat, nem járt sikerrel. Olyan a föld Nordes alatt, mint egy kukacoktól hemzseggő, túlérett sajt: bárholnan bárhová eljuthatsz, ha ismered a megfelelő feregjárásokat.

Teimo'urian a Vérkő csatornabárogója volt. Ez is egy az örökre elsüllyedt gilf udvarházak közül, jó kétszáz ölnyire a felszín alatt... és ötven ölnyire a dagálykor mért tengerszint alatt... a maga kifacsart geometriájával, a bomlott agyú gilfekre jellemző, hátborzongató ornamentikájával. Bármilyen lehet ott. Bármilyen, ami a Vérkőhöz tartozik, és bármilyen, ami éppen arra csúszkál.

– Úszunk kell – közöltem a többiekkel, amint elértük a csatorna száját, majd időben elhajoltam Skandar Graun lendületes taslija előtt.

– Csak most szólj!?

– Ez a leggyorsabb, és talán a legbiztonságosabb járat a Vérkő felé – mutattam az örvénylő folyam vízébe. – Innen nem látszik, de ha

kitartóan tempózunk lefelé, a meder fenekén találunk egy rést, amely elnyeli a víz egy részét. Egy föld alatti zuhatagba torkollik a rés, onnan már levegőt is tudunk venni.

– És addig? – méltatlankodott a félvér.

– Nagy tüdő...

– A tetves, rohadt életbe!

– ...vagy Ywain varázsol valamit – folytattam békésen. Szeretem, amikor Skandar testvérben feléled a harci szellem. Legalábbis akkor, ha olyan helyre készülünk, mint a Vérkő. – De lehet bírní tüdővel is.

Nyerítő, harakoló röhögés hallatszott. A félvér buzogánya kommentálta az eseményeket. Ez az egy hibája van a személyiséggel felruházott, beszélni képes varázsfegyvereknek: mindenbe belepofáznak.

– Kuss legyen... – dörmögte Skandar Graun, mire a buzogány elhallgatott. – Nyomjad azt a varázslatot, Ywain! Mindig megszívtam, ha felszűt tyúkokra hagattam...

A magam részéről nem vártam meg a varázslatot.

– Sötét lesz lent! – figyelmeztettem őket. – Hagyjátok sodortatni magatokat a vízzel, és csak akkor másszatok ki a partra, ha már vöröslök az alagút előtetek. Én már ott leszek... ó, igen... ha lehet, ne kiabáljatok odalenn, nehogy odacsábítsatok valami *nagyon* éheset. Elég lesz nekünk Teimo, meg a patkányai!

Hadszom igen haragosan válaszolt, de én már nem hallottam. Tesmet körülölelte a fekete víz. Csak egy kicsit kellett az áramlat ellen tempóznom, aztán máris elkapott egy örvénylő sodrás, amely a folyó fenéke felé húzott.

A rés!

A díszesen faragott köveket selymes moszat borította, amely végig simította az arcomat, ahogy az áramlat beszippantott a földmélyi járatba. Nagyon ügyeltem arra, hogy ne ficáncoljak – bár a testem önkéntelenül is összerándult, ahogy elnyelt a szűk járat. *Sodortatni kell magad és nem lesz semmi baj*, figyelmeztettem magam. Ha kapálózok, az áramlat nekivág a járat falának, amit nem úsznék meg komolyabb sebek nélkül.

Forróság öntötte el a testem, miközben végtagjaim majd lefagytak. Vérem a fülemben dörömbölt. Szédülni kezdtem. A bordáim recsegték... vagy legalábbis úgy érzem.

Aztán a járat kürtövé szélesedett, és kiakadt magából. A vizesessel együtt zuhantam alá, a földmélyi jeges folyamba, amely azonnal magával ragadott.

– Áááá!

A félvér öblös hangja visszhangot vert a vízvájta csarnok kövein. Dühödten ordított, és ez nem sok jót jelentett számomra. Egyetlen reményemem, hogy talán végigüvöltötte az egész utazást, azzal esetleg kiadta a haragját.

A vizesés morajából két kövér csobbanás vált ki. Kisvártatva hadszom szólalt meg: – Pocsék volt! Szőke istenverése!

– Fogd be a retkes pofád, Ywain! Miattad fagyott le a tököm! – csapdosott maga körül dühödten a félvér. Ez megnyugtató. Ezek szerint nem rám haragszik. Barátság ide, vagy oda, Skandar Graun mégiscsak a Két Lábon Járó Pestis...

– Mondom, csend! – kiáltottam oda nekik, aztán a folyam berántott egy éles kanyarba, és nem hallottam többé őket. Csak remélni mertem, hogy befogják a szájukat.

Es még azt mondják, hogy a nők csivitelnek folyton!

A sodrás ezen a részen elég erős volt, mivel az Ereice-negyed gránit alapzatán kellett magát átvájnania, így csupán szűk kis csatornára tellett. De legalább bőven volt levegő... ha bűdös is. Ez már a Bendő büze. Jemel Jusin, a vén navigátor, akitől a szaktudást és az üzletet megörökölttem, azt mondta egyszer, hogy az Ereice-negyed ma is az, ami évszázadokkal ezelőtt volt, legalábbis a kövek ugyanazok, amiket még a guami mechanikák faragtak, csak azóta többször szétszedték és újraépítették a házakat. De nem süllyedt meg, mint az ős-Nordes többi része, mivel egy eónokkal ezelőtt bedöglött vulkán kihűlt kúpjára építették. Egyetlen járat húzódik meg alatta, az, amelyiken éppen a Bendő felé sodródunk. Sajnos erre nem lehet visszajönni; ha képesek lennénk is az árral szemben úszni, a vizesés fölötti kürtő sodrával és azal a hatalmas víztömeggel már nem tudnánk megbirkózni.

Közben a föld alatti folyam lecsillapodott. Már nem száguldott vellem keresztül a sötétségen, csupán komótosan hömpölygött, ahogy a síksági folyamok szoktak. Kiértünk az Ereice-negyed alól.

Ez már a Bendő. És bár nem láttam az orromig sem, a csontjaimban éreztem, hogy mindkét parton járatok szárai ásítóznak, mélyükön olyan lényekkel, amelyek...

Amelyekről jobb nem beszélni.

Némán sodortattam magam a folyóval, csupán gondolatban *suttogtam* egy nevet. *Amaisa, Amaisa, Amaisa...* A kislány valaha olyan volt nekem, mintha a saját gyermekem lett volna, s az ő nevét szoktam morzsolgatni, amikor azt akartam, hogy gondolataimat ne tudja senki kifürkészni. Itt, a Bendő sötét peremén akadhatnak olyanok, akik képesek erre...

Háromezerszer, vagy még annál is többször morzsoltam el a kis Magnólia nevét, amikor vörösleni kezdett a víz körülöttem. Megérkeztem a Vérkő domínium határához.

Halkan kievickelettem a partra. Ujjaim fagya még fel sem engedett, amikor szuszogva megérkezett a félvér is. Kisvártatva a kékre fagyott varázslót is kivetette a partra a víz.

Egy lapos kővekből kirakott mólószerűsége hevertünk, jó sokáig. Leghamarabb Ywain kezdett el mocorogni – hajtotta a bosszúvágy. Intettem neki, hogy ne beszéljen. Errefelé nagy füleket növesztenek a csatornabárók őrei. Miután tagjainkat némileg átmelegítette a vérünk, óvatosan nekiindultunk a föld méhe felé vezető járatnak. A vörös fény egyre erősebb lett, majd egy lágy ívű kanyar után feltárult a pokolbéli csarnok, amely Teimo'urian rezidenciáját rejtette méhében.

Buzogány

Imádom az ilyet! Ők rángatnak bele valami baromságba, játsszák a mindentudó navigátort meg a bölcs mágust, aztán meg sejtelmük sincs arról, mi a nyű történi körülöttük!

Még egyszer megböktem a bakancsom orrával a közelebbi hullát.

– Na, most meg mi van?

– Az itteni örök lehetnek – jelentette ki Roxelan tompán kongó hangon. – Megölték őket.

– A vak is látja – dörmögtem kedvetlenül. – De eredetileg nem úgy volt, hogy mi kummantjuk fejbe őket?

– Megelőztek – mormolta Ywain, aztán nagyon ostobán nézett a két tetemre. – De kik?

– A nedvestalpuák – vágtam rá zsigerből.

Ywain bután meredt rám. Én meg a pofájába vigyorogtam. Imádom, ha okít-ha-tom ezt a beképzelt alakot, aki szereti megjátszani az okostónit. De aztán megmutattam neki a nyomokat. Már csak azért is, nehogy Roxy megelőzzön. Épp a jó irányba tipegett a drága, ugyanis.

– Látod, cimborá? A nedves foltok ott, azon a kövön...

Eddigre persze már Roxy is felfedezte, amit én. Odarizálta szépen a lapos fenékét, és lehajolt, hogy szemügyre vegye. Pózolt egy kicsit. Nyilván nem a nyomok miatt, hanem a látvány kedvéért.

Egyszer, valamikor évekkel ezelőtt, félrészezen elárulta, hogy így szokta megszédíteni a pasikat: a seggét meg a hátát mutogatja nekik, meg ilyesmi...

Hát, mit mondjak... rám nem tett valami ágyékrengető benyomást a látvány! De azt hiszem, nem is engem akart elkápráztatni...

Köztünk szólva, Roxy sosem volt a zsánerem. Persze, jó cimborá, meg minden; kölcsönösen megmentettük párszor egymás életét, és amíg együtt szorgoskodtunk, kialakult köztünk valami megnevezhetetlen, töretlen bizalom... Tudjátok, olyasmi, hogy az ember hátat mer fordítani a társának akkor is, ha ő cipeli a frissen szerzett szajrét, s nem félber állapotba merevedve tölti az éjszakát, amikor a másik örködik. Meg aztán ha valamelyikünk kijelentette, hogy „megyek, lenyomom azt a pár nyavalyást”, akkor a másik ezt nem kérdőjelezte meg. Készpénznek vette, hogy az a „pár nyavalyás ott le léssen nyomva”, és a saját dolgaira koncentrált.

De mint nő? Nem is tudom.

Nem mondom én, hogy rossz nő volt, amikor megismertem, és aligha kellett volna korbáccsal ösztökélni, hogy leháljak vele néhány éjszakát. Am akkoriban ő és Ywain úgy tapadtak egymáshoz, mint a borsó meg a héja... jó szöveg, mi?... bennem meg véletlenül kallódott annyi tapintat, hogy ne próbáljam belemártani a farkam az ő közös dolgaikba...

Azt persze még azóta se tudom, mi köze a borsónak egy közismer-
ten húsevő, ragadozó madárhoz, de hát ők magyarázták így mindig a
kapcsolatukat, én meg nem nagyon okoskodtam.

Na jó, teljesen nyilvánvaló, hogy amikor Nordesbe érve Ywain rövid
úton dobta Roxyt, jó barátom illőn igyekeztem a tőlem telhető
legcélszerűbb módon vigaszt nyújtani neki – orvosolandó szerelmi bánatát
és csalódottságát. Mármint Roxyét, nem Ywainét, höhő... Így esett, hogy
megegett – egy sörmámoros busongást követően – az, aminek meg
kellett esnie. Arra persze már nem emlékszem, hogy én másztam-e rá, vagy ő
rángatott magára, de talán jobb is, hogy e részletek feloldódtak a
sörgőz homályában, így egyikünknek sem kell a történetek miatt
lelkifurdalást éreznie.

Most mit meséljek erről? Tettem, amit vigaszt nyújtás címén
bevaló félork hímként tennem illett, ő pedig... Nos, igaz, mindahányzor
elfordította a fejét, valahányszor csócsálni próbáltam ajkait vagy
nyelvbirkózásra csábításán ferdőztem, ám derékon alul szoborszerű
megtéréssel eltúrte vigaszt nyújtási kísérleteimet, és egész idő alatt
mindössze egyszer öklendezett, de azt hiszem, akkor sem miattam, hanem a
sőr és manópálka dögletes keveredése miatt. De persze ez engem akkor...
abban a mámoros pillanatban... alig-alig zavart, bár egyértelmű volt
számomra, hogy hol járhat az esze. Már csak azért is, mert legihlet-
tebb negyedórájában nem rólam emlékezett meg, hanem Ywain nevét
hörögte. Néhány gyilkos átokkal társítva, persze.

No, ez volt a vízvázasztó. Ezt követően valahogy kevesebbet láttam,
s egyikünk sem hozta szóba azt a mámoros estét.

Úgy vettük, mintha meg se történt volna.

Nem is tudom, minek hoztam fel most egyáltalán ezt az egész...
meglehetősen bizalmas jellegű... ügyet. Talán azért, hogy
magyarázattal szolgáljak, miért nem hatott rám immár a
hajlongása. Az eset után nem bírtam többé nőként gondolni rá.
Csupán egy bajtárs volt; egy megbízható cimbor.

És most – még mindig a nedves nyom fölé hajolva –
visszapillantott felém a feneke mögül.

– Te mit gondolsz, Skandar testvér?

Majdnem kikökökített az emlékek áradatából.

– Hogy mit gondolok? – feleltem merengve. – Azt, hogy nem fogtak
rajtad az évek, Roxy, s a farod még mindig feszes... ám mint tudod,
az én izlésemhez képest egy kissé lapos.

Azonnal kiegyenesedett, és szembefordult velem. Most valahogy
kevésbé tűnt ábrándosnak a szeme, mint általában.

– Mondtam már, hogy ne szólíts Roxynak! – sziszegte mérgesen. –
Ez olyan, mintha a kutyádnak füttyentenél!

Na ja, de ő meg szólíthat engem „Skandar testvér”-nek, mi? Pedig
ezerszer elmagyaráztam már neki, hogy bár Yvorl papja voltam egykor –
és egy icipicit talán még most is az vagyok, már ami a használt
varázslatokat (és nem a hitem mélységét) illeti –, nem szeretem, ha
„atyám”-nak, „testvér”-nek vagy „barát”-nak szólítanak. Már csak
azért is, mivel speciál a „barát” megszólítás nem papoknak és
hittársaknak, hanem holmi szerzeteseknek dukál – akikhez aztán
végképp semmi közöm.

És persze azt is eltűri, hogy Ywain „Roxan”-nak szólítsa, ami
szerény megítélésem szerint semmivel nem jobb, mint a „Roxy”...
de hát ez van. Nekem mindegy. Elvégre még egy hozzám hasonló,
szutykos úriemberbe is szorulhat annyi jóérzés, hogy tiszteletben
tartja egy időszódó lovagholgy kívánalmait.

Ezért hát igyekeztem a továbbiakban a jelenlegi problémára
összpontosítani.

– Azok ott karomnyomok... és átható patkányszagot érzek.

– Óriáspatkányok?

– Olyasmi – feleltem a magabiztos nyomolvasók mély meggyőző-
désével. – Bár én inkább valami másnak gondolom őket.

– Ratternek! – sziszegte Ywain.

Jó felfogású fickó volt; magától is rájött, hogy óriáspatkányok
nem hadakoznak karddal. Márpedig a két ór halálát nem karmok,
hanem éles pengék okozták.

A ratternek – a patkányemberek – pedig nem számítottak ritkasá-
gnak ezen a tájékon. Bár ők alapvetően nem az Alsó-Bendőben éltek,
hanem még annál is mélyebben, az éhség néha a civilizáltabb régiók-
ba hajtotta őket. Csordaszám. Néha még Nordes békésebb városne-
gyedeiben is felbukkantak, hogy aztán elegendő ételmelet elragadva
ismét eltűnjenek a mélység sötét kazamatáiban.

Hogy néha békés járókelőket is „élelem”-ként kate-
gorizáltak, azt senki nem róhatja fel nekik vétkükül.

A ratternek ugyanis tanulatlanok és még a legbarbárabb
barbárnál is civilizálatlanabbak. Vadak. Állatok.

Ahogy forgolódtam, megfordult a szél – mármint az a titokzatos
félgáramlat, amely borostás fejbőrömet tupírozta –, és egy
pillanat alatt eltömitette érzékeny orromat a tömény patkányszag.

– Érzitek? – susogtam ösztönösen lehalkítva a hangomat.

– Mít?!

Naná, hogy nem érezték! Két szaglással korlátozott emberpél-
dány. Azt sem érezték volna, ha egy láthatatlan rattern közvetlen
közéltől az orruk alá szellent. Ha ilyesmi megtörténik, legfeljebb
azt kérdezték volna: „hé, mi volt ez a durranás”?

– Ratternek! – dörmögtem, és ujjaim rászorultak Zhertun
nyelére.

Ja, róla eddig még nem tettem említést. Zhertun – egész pontosan
Zhertun de Royg – az a démon, aki annakidején... ah, mily furcsa
még kimondani is... *drén királyságom idején*... döbbenetes, hogy én,
az emberiség és az orkság salakja egykor Drénia ősi jégtrónján
kuporogtam, nem?... valami botor módon belekerültem a
buzogányomba, s azóta is ott lakozik.

Természetes hát, nemde, hogy amikor a fegyveremet említettem,
nem úgy gondoltam rá, mint buzogányra, hanem úgy, mint Zhertunra?

Vagyis, amikor azt mondom, hogy rászorultak az ujjaim Zhertun
nyelére, nem azt mondom ám, hogy marokra fogtam a démon
valamely intim testrészét... Hah, eszem ágában sincs ilyen
gusztagustalanságot!... Hanem azt, hogy harcra készen megmarkoltam
a buzogányom nyelét.

– Ratternek? – sziszegte Ywain. – Hol?

Utálok magyarázkodni. Ám szerencsére most sem kellett ilyesmit
tennem. Ugyanis mielőtt válaszolhattam volna, megelevenedtek a
kövek... Na jó, ez némi költői túlzás, ami még Roahmyerről, a neves
poétáról ragadt rám... Nem a kövek elevenedtek meg, hanem azok a
szörnyetegek, amelyek eleddig a kövek mögött lapulva lestek ránk.

Egy csapat ratternt rontott elő a fal menti sziklák takarásából.

Nem vesztegettem az időt arra, hogy megbecsüljem, mennyien jönnek.
Úgy okoskodtam, majd a végén összeszámoljuk a hullákat. Már ha
egyáltalán érdekelni fog ez valakit...

Azt nem láttam, Ywain mit csinál, de ez érdektelen. Roxy viszont
úgy vetette magát a ratternek közé, akár egy veszett kutya. Tán még
csaholt is hozzá a lelkem...

Csak azt nem értem, miért idegesíti annyira, ha Roxynak szólítom!
Na mindegy.

Egyszerre két-három ratternt is engem szemelt ki magának. Naná,
hogy naná! Minden fajban akadnak peches balekok.

Nem vagyok valami érzékeny széplélek, és a Herélt Macskában
megforduló törzsközönség látványa is már rég leszoktatott a finnyás-
kodásról, de ezek a fickók különösen visszataszítóak voltak. Szőrös,
girhes test, hosszú, karmokban végződő végtagok, bordákra tapadó
redves bőr, dudorodó pocak, ejtett vállak, hosszú nyak, patkányszerű
fej, nagy, tágra nyílt, érzéketlen szemek. A hajlott, langaléta felsőtest

vézna, pipaszárlábakon egyensúlyozott, s a rongyos ágyékkötő, amit egyetlen ruhadarabként viseltek, csak még inkább kihangsúlyozták primitív mivoltukat. Ha nem lengettek volna ócska, rozsdás kardokat a kezükben, inkább gondoltam volna őket két lábon ágaskodó állatoknak, mint félintelligens teremtményeknek.

De persze most nem álltam le azon tűnődni, mely szintre helyeztem őket az ismerettségük körében...

Megvettem mindkét lábam, hogy meg ne csússzak a kövön a nedves bakancsban, és egyelőre a testem mellett tartottam Zhertunt. Nem akartam idő előtt elrettenteni a nyomorultakat.

Jöttek is.

Kettő szemből, a harmadik pedig megpróbált oldalba kapni, vagy a hátam mögé kerülni...

Eközben Roxy két bamba jószágát már megcakkozott toroktáján a bazi nagy kardjával. De nem aggódtam amiatt, hogy zsörtölődni fog unalmában; maradt neki még éppen elég játszótárs.

A ratternek néma csendben, viczorogva támadtak. Nem harsogtak harci kiáltásokat, nem vonyítottak, nem rikoltoztak, nem morogtak, nem dörmögtek, csupán a fogaikat csikorgatták és csattogtatták.

Idegeseítő szokás. Odavágtam Zhertunnal a jobb oldalnak. Na, most csattogtak csak igazán a fogak; öröm volt hallgatni.

A bal oldali persze egyből felém dőött a satnya kardjával, amint a társa ábrázatát szilánkosra roncsolva megbicsaklani látta. A gyomromat célozta a nyavalyás; biztos a vacsorámra lett volna kíváncsi. Ám én sosem szerettem henegetni a Herélt Macska főztjével. No persze nem is nagyon lenne mire felválni. Így hát a gyomrom felvágását is inkább elnapoltam.

Odacsaptam a bal kezemmel, és még arra is ügyeltem, hogy a pengéjét ne a bőrömmel, hanem a csuklópántommal csapjam félre. Csikordult a kardja egy nagyot, és kettétört. Ócska, rozsdás vacak, egyből láttam én!

Mit mondjak? Nem is tudom, melyikünk csodálkozott el jobban. De végül is, azt hiszem, ő. Így hát tovább vittem a csuklómozdulatot, és véglegesítettem, a bamba, döbönt kifejezést a randa patkányképen. Kitortertem a nyakát.

Aztán lassan, ráérősen megfordultam, mivel a szemem sarkából láttam, hogy az oldalazós ratternek meghökölten kissé a támadásával. Valamelyest megcsappanhatott az önbizalma.

– Gyere már! – invitáltam biztató mosollyal. Még kacsintottam is. – Ne várd azt, hogy én menjek oda!

Nem tudom, értette-e, amit mondtam neki, de lehet, hogy amit eddig látott, az a szavaknál is ékebben beszélt. A patkányfőjű megnyikkant, megperdült, és rohanni kezdett a hosszú barlang belseje felé. Csupaszkarmai visszhangokat vertek a kövezeten.

Nem lehet okatlan hősökéssel vádolni a fickót, az tény. És külön pechje, hogy épp Roxy mellett akart eliszkolni. A nyomorult hülye!

Ne is vesztegessük rá tovább a szót!

Közben Ywain slattyogott oda hozzám. Mint sejtető, ő nem piszkolta be tiszta kezecskéjét. De minnek is tenné, amikor én és Roxy könnyedén elvégeztünk a munkát. Főleg Roxy. Ő vagy hatot lenyomott, amíg én ezt a kettőt lepofoztam.

Így utólag bevallom, szándékosan hagytam rá a nagyját. Ez a kis izomtorna egyáltalán nem tűnt komolynak, s én mindig is imádtam nézni, amikor kedvenc barátnőm bevadul és elragadja a lovagi virtus. Ilyenkor egy kicsit Lucyra emlékeztem, s megsajdította a szívem. Bár ez az összetétel olyan, mintha tíz liter nemes bort és másfél kancsónyi méregerős manópálkát próbálnék összehasonlítani – mindkettő fejbe ver – de nem mindegy, hogyan.

– Ennyi? – mormolta Ywain. Nem tűnt túl meghiúsottnak.

Körülnéztem. Nem láttam mocorgó ratternt a barlangban. A szétromcsolt fejűmnek, akinek a fogait kocogtattam meg, ugyan még voltak ritmustalan elmúlási-rángásai, de alig hiszem, hogy azt tudatosan csinálta.

Eközben Roxy sorra járta a hullákat, és lecsapdosta a fejüket. Mindig is ez volt a mániája. Régebben szóvá tettem, hogy mit strapálja magát ilyen haszontalan erőfitogtatásokkal, de azóta már én is tudtam jobbat, mint hogy fölöslegesen koptassam a számát. Hiába pofáznék, úgyszintén azt teszi, amit ő akar. Egy kissé szemellenzős a lelkem, de ez a kis szépségihája eltörpül előnyös tulajdonságai mellett.

– Mit kerestek ezek itt? – tűnődött Ywain.

– A végzetüket – vágtam rá szemrebbenés nélkül, komoly arccal. – És megtalálták.

Ywain rám nézett. Nem túl kedvesen. Sosem bírt túlfejlett humorérzékkel. És most, gondolom, a ringyója – bocsánat, ő úgy mondaná: „az imádott kedves, ah” – tragikus halála sem tette tréfa-érzékenyebbé. Tekintetéből kitűnt, miféleképpen gondolhat rólam.

– Pestissss!!

De most mit tegyek? Kezdem el magyarázni, hogy már második hete próbálok leszokni az alkoholizálásról és egy kortynyi sör sem csúszott le azóta a gigámon? Az ilyesmi, bár már nagy rutinom van az állandó leszokási kísérletekben, engem alaposan megvisel. És belőlem így tör felszínre a feszültség: baromságokat beszélek. Na és aztán?! Van nekem is épp elég bajom!

És nehogy már ilyen ramaty állapotban még tekintettel kelljen lennem az ő nyavalyás kis lelki problémájára! Örüljön, hogy elkísérem!

Roxy is odajött hozzám.

– Érzel még patkányszagot, Skandar testvér?

Majdnem felrohögtem. Tele van a barlang döglött patkányemrekkel, vágni lehetne a büzt.

De persze értettem én, mire gondol a kedves.

– Lehetnek még páran a közelben. – Csak a megérezéseimre hagyatkoztam, nem a szaglásomra. – Nem is kevesen.

Ywain arcán sötét árny suhant át, ám láttam rajta, hogy ő is hozzám hasonlóan vélekedik. A ratternek általában kis csapatokban járnak. De amikor arra vetemednek, hogy behatolnak a Bendőbe és kinyírják Teimo két emberét, alig valószínű, hogy ily gyér létszámban lennének...

Lehet, hogy primitívek, de nem teljesen ostobák.

– Mire gondolsz, Pestis?

– Sokan vannak – dörmögtem. – Egész sereg. Ezek a gyenge kis nyavalyások, akiket megpaskoltunk...

– A hátrahagyott utóvéd.

Sokat sejtetően kacsintottam.

– Úgy bizony.

És ez volt az a pillanat, amely csak arra várt, hogy kimondjam az „úgybizony!”-t. A barlang túlsó járatai felől iszonyatos sikoly harsant, amit tompa kongás és harsogás követett. Az egész világ remegni és visszhangzani látszott.

Valahol – nem is túl távol – elszabadult a pokol!

Roxy a markát szidta. Vagy a marikát? Valami istenféleséget, amit efféleképpen hívtak. Elég gyakran tette ezt, de mindig elharapta a nevet, és amikor kérdeztem, sosem magyarázkodott.

– Épp előttünk – recsegte, és nem kerülte el a figyelmemet, hogy megsűrűsödtek a ráncok a szemem alatt, mellett, fölött... meg úgy nagy általánosságban az egész arcán. Hiába no, az idő vasfoga ugyanúgy megrágcsálja a szép bőrt is, mint a randát, ahogy azt annakidején a rosszlemkű Roahmyer mondogatta volt.

Ywain mágnesként vonzotta magához a láрма.

– Utánam!

Na ja, megint játssza a nagyokost!

Magunk mögött hagytuk a lefejezett ratternek hullákat, és behatoltunk a hosszanti barlang szűkebb részébe. Aztán egy széles folyosón tipegtünk tovább. Nagyon figyeltünk, még a lihegni is csak suttymban lihegtünk, és kézben tartottuk a fegyvereinket.

Aztán kitágult a tér, és felderengett előttünk az Alsó-Bendő hamisítatlan, föld alatti lát képe. Egy gigászi barlang, amely szelvényében hosszában több mérföld – vagy talán több tíz mérföld – lehetett, s amelynek változatos belmagassága a legalacsonyabb részeken is minimum tizenöt-húsz embernyi volt, a legmagasabb részeket pedig meg sem bírtam becsülni.

Az egész mindenséget kísérteties, vörös fény ragyogta be, amely javarészt felülről és a falakból áradt, és az elszórt, rendezetlen – természetes és mesterséges – kőépítmények között, a tér központjában bevehetetlen erődként magasodott a Vértő, az elsüllyedt gilf vár monumentális tömbje. Jellegzetes struktúrái szokatlanul tűntek az emberi, orki és dréni szemnek, ám én korábban láttam már ilyet, s túlságosan nem illetődtem meg. Kitekert, göcsörtös tornyai szinte a barlang plafonját érintették, s lecsapásra kész, kifelé fordított, széttárt tenyerekként emelkedő falrészei bármely pillanatban ledőlni látszottak. Ám persze ez csak a látszat. Ha nem dőltek le az elmúlt sok ezer év alatt, ki fognak bírni még további ezer éveket is. No persze nem akarok én

itt okoskodni, de hát ugye, tudjuk jól, hogy a gilfek a hatalmas guarni kultúra maradványaira építették civilizációjukat, és mint ismeretes, amióta világ a világ, egyetlen faj sem tudta soha felülmúlni a guarni építészetet.

Ez persze most nem lényeges.

A fontos az, amit a Vérkő közelében láttunk. Ratternek tucatjai, vagy talán inkább száza nyüzsögtek, rajzottak, töketlenkedtek az erdőn kívüli legnagyobb építmények körül, és szemmel láthatólag azon igyekeztek, hogy a közelben rohagáló emberszerű alakok közül minél többet felkoncoljanak, s amíg ezzel időt nyernek, leomlasszák a kinézett épület falait vagy bedöntsék megvasalt ajtaját.

A következő pillanatban kivágódott a Vérkő kapuja. Fegyveresek rajzottak elő a gilf erdőből, és egyenesen a ratternekre rontottak. Közben a gongszó egyre fülsértőbb lett, és az egész mindenség felbolydulni látszott.

Ywain elharapott valami szitokfélért.

– *Ajókur...*

– Nem „hajókürt” – helyesbítettem higgadtan. – Egy hatalmas, bronzzong lehet, amit pörölyvel vagy gongverővel vernek. Ez amolyan riadóféle... Talpra mindenki! Aztán hajrá!

Hát, ahogy Ywain rám nézett, nem sok hiányzott, hogy kapjon egy pofont. Ugyanis nem szenvedhetem, ha ilyen undorral és megvetéssel merednek rám. Még a barátaimtól sem. Az ő bajuk, ha nem értik a viccet.

Na jó, persze ők nem tudhatják, milyen nyomorult bír lenni az anti-koholizmus másfél hét után. Erre gondolva visszafogtam a kezem. Csupán zsörtölődésképpen jegyeztem meg rezignáltan, a kirontó fegyveresek felé bökve a hüvelykujjammal:

– Mit vagy úgy oda? Legalább nem kell betörnünk a kaput...

Ywain persze elengedte a füle mellett ezt a találó megjegyzést. Na ja, sosem díjazta, ha másnak is vannak remek meglátásai.

– Min érőködnek ezek? – mormolta.

Roxy, aki navigátorként nem először járt már itt, sejtette a választ. Tudta, miféle épület körül dühöng a csata.

– Raktár. Étél. Ital. Szövetek. Fegyverek.

Ó, mily szokatlanul lényegre törő a szentem!

– Ha lemegyünk...

Le?

Ja, ha eddig nem mondtam volna még: mi egy széles sziklapárkányról bámultuk az eseményeket; megközelítőleg ötven-hatvan méterrel a legközelebbi házak tetejének szintje fölött. Erről a párkányról beláttuk a Vérkő előterét, s nagyjából egy magasságban lehetünk a gígszí faltenyerek életvonalainak vízszintes vágatával. Ha le akartunk volna jutni a barlangszintre, ahol a ratternek ügyködtek, lankás, sziklaktól szabdaltnak lejtőn kellett volna leereszkednünk.

De mi a fenéért tennék ilyet?

Na jó, persze, ha nagyon akarnánk, lesétálhatnánk a lejtőn, szétüthetnénk azt a pár száz ratternt meg azt a néhány tucat agresszív bendőbélit csirkefogót, és a vérükben gázolva besétálhatnánk a Vérkő tárva-nyitva álló kapuján...

De úgy őszintén... most mit feltűnősködjünk? A végén még idő előtt szemet szűrnánk valakinek, akinek nem kellene, s mire rájönénk, hogy kalamajka van, pár mozdulattal eltaposnának bennünket, mint a túl pimasz csótányokat... és kinek hiányzik ez?

Raadásul ki tudja: lehet, hogy épp a legjobb törzsvendégeimet kellene hidegre tennem, és ez egyáltalán nem tenné jót az üzletnek. Így is túl erős a konkurencia. Ostobaság lenne tovább rontanom a helyzetemet...

– Új terv kell! – dünnyögte Roxy az oly nyilvánvalót.

Én meg elcsodálkoztam: ezek szerint volt „régiterv”? Velem persze nem közölték.

Ywain gondolatai ismét elkalandoztak. Megviselhette rendesen a finom kis ringyója halála.

– Itt valami bűzlik – jelentette ki.

Bármibe lefogadom, nem a patkányszagra gondolt. És még csak nem is Roxy orrdöngőző parfümjére.

– Szerintem is – dünnyögte Roxy. – Ezek a ratternek... és épp most... Ez nem lehet véletlen!

– Már miért ne lehetne? – vitakoztam. – Néha döbbenetes véletlenek adódnak... Például akkoriban, midőn Drénia híres-neves jégtrónját koptattam a redves ülepemmel...

Hogy imádtam ezt a szöveget. Ők meg sosem hallgatták végig a példabeszédeimet. Pedig sok-sok tanulságot le lehet ám vonni hajdani királyságom idejéből. De beszélhet ilyen hitetleneknek egy ex-király!

Mint általában, engem most sem a jó meglátásaimért és ötleteimért hoztak magukkal, hanem a hírüggyel.

Akár meg is sértődhetnék. De mit érnek velem?

Egymás közt tanácskoztak. Bizalmasan suttogva. Rólam szinte megfélemliztek. Ez nekem nem tetszett.

– Ne aggályoskodjatok már annyit! – dörmögtem közbe. – Ragadjátok meg a dolgot a jó oldalról! Nagy a nyüzsgés, ez tény... de ez legalább elvonja a figyelmüket. – Elmosolyodtam és kacsintottam. – Van egy zseniális ötletem...

Azt hiszem, én csodálkoztam volna legjobban, ha engedik továbbmondani. Úgy tűnt, nem a zseniális ötleteimért szeretnek.

Pedig, ha tudnák...

– Gyerünk! – recsegte Ywain. – Használjuk ki az időt!

Ezek után csak azért sem mondtam el, mi jutott eszembe! Rohadjanak meg a nyavalyások!

Természetesen nem a lejtőn lefelé indultunk, hogy az egymást csépelőkön vágjunk keresztül a nyitott kapuhoz. Ez túlságosan magától értetődő lett volna. De persze sejtettem, hogy Ywain másképp gondolja. Nem akarta, hogy idő előtt meglássanak. És ebben igaza van. Hiszen mit érnek azzal, ha szétütnénk pár tucat fejen a slityakat, de mire bezörgetnének a vár kapuján, Teimo mesternek már csak hült helyét találnánk. Nem azért jöttünk ide, hogy zsványokat és ratterneket lecékzessünk, hanem azért, hogy bosszút álljunk Ywain nyeszlett kis ribancáért.

Mint sejtethető, a sziklapárkány fokozatosan keskenyedett, s egy idő után hirtelen véget ért.

– Na látod – dörmögtem mély elégtétellel.

Ywain motyogott valamit – azt hittem, valami bocsánatkérést, amiért tévútra hozott –, aztán letérdelt elé, és a lábam fölé hajolt. De nem megcsókolni akarta...

Kétszer-háromszor is megérintette, s közben egyfolytában motyogott. Aztán megérintette a kézfejemet is, majd ugyanezt a mókát végigcsinálta a türelmesen álldogáló Roxyval is.

A mélyben pedig eközben nyugodtan dúlt a csata. Ahogy elnéztem, eleinte a ratternek lehettek számbeli fölényben, de mostanra már kezdett kiegyenlítődni az arány. Nem mintha újabb bendőbéli csapatok avatkoztak volna küzdelembe; a hitvány támadók száma fogyatkozott a vártnál rohamosabb ütemben.

Raadásul, mint megfigyeltem, a nyavalyás patkányembereket nem a harci vágy fűtötte; inkább a rablás ösztöne vezérelte mozdulataikat. Sikertől betörniük a szélső épületek többségébe, és zsákokkal, ládával próbáltak meglépni. De amikor a felháborodott tulajdonosok fegyverrel támadtak rájuk, az esztelen, balga patkányok a világért el nem hajították volna frissen szerzett zsákmányukat. Persze, hogy lemészárolták őket.

– Pestis! – recsent rám Ywain idegesen. – Itt akarsz aludni?!

Ja, egy kicsit tényleg elméláztam. Mindig ez történik, amikor elhátározom, hogy leszokok a piálásról és már napok óta nem iszok: el-elkalandozik a figyelmem.

Roxy már úgy tapadt a fölének boruló, függőleges sziklafalhoz, akár egy hatalmas pók. Lassú, kiszámított mozdulatokkal araszolt oldalirányba. Egy pillanattal később már Ywain is ott cuppogott mögötte.

Azért mondom így, mert amikor a falhoz tapadó kezét vagy lábát elhúzta, fura, cuppogó hangok hallatszottak. Aztán hasonló hang hallatszott akkor is, valahányszor újra a sziklafalnak tapasztotta szabad talpát vagy tenyerét. Mászott, mint pók a falon.

Na persze, tudtam ám, mi ez! Nem most először alkalmazta a *pók-mászás* varázslatot, csak éppen az volt az egészben az újdonság, hogy most rám is rám kente azt a láthatatlan ragacsot, ami lehetővé teszi a falhoz tapadást.

Övembe tűztem Zhertunt, majd akaratlanul is megszagoltam mindkét tenyeremet, de persze nem éreztem semmit. És azt a „ragacs”-dolgot is csak úgy elviekben gondoltam. Tudtam én, hogy nem használ semmiféle kecfecicét; csupán a varázslat hatása ez a különös ragacsos érzet.

Mászni kezdtem, s pár pillanattal később már én is ugyanúgy tapadtam a sziklafalhoz, akárcsak társaim. Mivel új volt még nekem ez, őket próbáltam utánozni. Közben persze magamban szídtam Ywaint,

mint a bokrot. Eszébe se jutott, hogy esetleg elmagyarázza, hogyan működik ez az izé és hogy mire kell vigyáznom? Mi történik, ha valami olyasmit teszek, amivel hatástalanítom a varázslatot? Lezuhanok a francba a döglött ratternek közé?

Az én barátom nyilván azt hitte, nem most először lát el ezzel a varázslattal, és fölöslegesnek tartotta a magyarázatot. Ám sajna, elég régen találkoztunk már, s cserben hagyta az emlékezetem.

Mindenesetre, mivel Roxy sem panaszkodott, én sem nyűgösködtem. Gondoltam, ha beüt valami gond és zuhanni kezdek, majdcsak kitalálok valami okosat. A tudatomban bujkáló *levitáció* varázslatot nem hagytam mélyen elmerülni. Szükség esetén egy szemvillanás alatt aktiválni tudom.

Am persze hamar rájöttem, hogy e tekintetben fölösleges az óvatosság. A *pókmászás* olyan természetesen és könnyen ment, akárha a Herélt Macska padlóján mászkáltam volna négykézláb egy elgurult ezüstpénz után kutatva. Amikor a falnak nyomtam a tenyerem vagy a bakancsom orrát, az halk, cuppanó hang kíséretében mozdíthatatlanul megragadt; könnyedén meg tudtam tartani vele a súlyomat. Míg ugyanakkor, ha el akartam húzni a tapadó végtagot a faltól, elvált könnyedén; nem kellett különösebb erőfeszítést kifejtennem. Tulajdonképpen csak arra kellett vigyáznom, hogy a négy tapadó végtag közül legalább az egyik – de az egyensúly biztosítása kedvéért inkább kettő – mindig legyen a falhoz tapasztva, a többivel pedig akár valami rugdalós-csapolós táncot is lejthettem volna, ha épp ahhoz van kedvem.

Ywain persze mindkettőnkénél jóval gyakorlott volt. Olyan sebesen szedte kezét-lábát, hogy néha úgy tűnt, mintha egyáltalán nem, vagy legfeljebb csak a pillanatok tört részéig érintené a sziklafalat, s valójában a puszta levegőben kotorna.

Pillanatokon belül felkapaszkodott a lajhárlassúságú Roxy fölé, s mire a meglepett némbor kettőt pislogott, egykori kedvese már el is surrant mellőle. Messze faképnél hagyott bennünket. Még engem is, pedig nem sokkal később, az első bizonytalan próbálkozások után beledőlt, és Roxyt még én is megelőztem.

Ywain felmászott egészen az innenső plafonrész közepéig, s ahogy ott megállt megpihenni, valóban úgy lógott fejjel lefelé, akár egy igazi pók. Bevárt minket. Nem sokkal később odaértünk Roxyval, s attól kezdve úgy lógtunk mi is, akár csak ő. Előttünk, szinte karnyújtásnyi távolságban, ám valójában negyven-ötven ölnyi mélységben ott derengett a Vérkő vörösén foszforeszkáló várfala. S megközelítőleg kétszáz pókmászásnyira szinte a plafont horzsolta az ősi gilf erőd leghatalmasabb tornyának csúcsa.

Kétség sem fért ahhoz, hogy az az úti célunk.

Miközben én és Roxy nézelődtünk és kiélveztük a fejjel lefelé fordított, mesebeli táj szépségét, varázsló barátunk egy hoszszú kötélzerűséget kezdett fonni nyálából.

Sejtettem, mi célból.

– Ugyan hagyd már! – vettem oda neki. – Van *levitációm*. Leviszlek én mindkettőtöket. Csak szólj, hogy mikor.

Ywain rám pillantott, és kiköpte a nyálát. Az elkészült másfél ölnyi zsineget lehajította oldalra.

Rég harcoltunk már együtt, s időközben elfelejtette, hogy minket sem csak a szépségünkért fogadott társává. Engem legalábbis biztosan nem.

– Látod a tornyot?

Hülye kérdés volt. Szóra sem méltattam.

Ywain sem várt választ. Már kotort is a plafonon, mint éhes pók a zsákmanya felé.

Amikor a torony fölé értünk, csináltam egy vakmerő mutatványt. Mindkét kezemmel elengedtem a plafont, és úgy lógtam fejjel lefelé, pusztán két lábammal a sziklához tapadva, hogy minden szál hajam égnek (avagy földnek) állt volna, ha van. Jó erősen megragadtam Ywaint a derekánál, és magamhoz öleltem. Ő is kapaszkodott belém. Aztán Roxy felé nyúltam, és...

...mivel nem akartam, hogy fölösleges bizalmaskodásnak vegye a mozdulatot, neki a derékövét ragadtam meg. Aztán azt mondtam:

– Hujj! – és elrúgtam magam a plafontól.

Azonnal zuhanni kezdtünk. Nem is akárhogy.

Roxy felhördült, Ywain pedig ismét a hajókürtöt emlegette.

Én pedig zordan vigyorogtam.

Csak tréfálkoztam ugyanis; a *levitációt* már a „hujjé”-zást megelőzően aktiváltam. De ők persze ezt nem tudták, és azt hitték, zuha-

nunk. És persze zuhantunk is vagy húsz ölnyt, de aztán időben megfogtam a lendületet, és lelassulva, enyhe zökkenéssel érkezünk a torony kerengőjére.

– Pes-tis! – motyogta Ywain megrovóan, és csettintett a nyelvvel, de nem nézett rám.

Így nem mondhattam el, mennyire élvezem ezt az egészet. Annyi hosszú hónapnyi rozsdásodás után ismét úgy éreztem, lüktetni kezd ereimben a vér.

Nem volt senki a kerengőn. És mi sem sokáig maradtunk.

Ywain általában nem szokta eljátszani a faltörő kos szerepét, de most, valószínűleg a színlelt zuhanástól a fejébe szállt a vér, és nem bírt a temperamentumával. Az ajtóhoz ugrott, megpróbálta betaszítani, de mivel az nem taszítódott, erejét csöppnyi mágiával is megtoldotta.

Az ajtó beszakadt, és füstölgő, vörösén izzó, parázsló keretén túl egy homályos szoba körvonalai derengtek fel; könyvespolcok és falra aggatott színes zászlócskák sokasága.

– Be! – sziszegte Ywain. Ő maga viszont, ahelyett, hogy jó példával járt volna elől, kerge mozdulattal átvette magát a kerengő peremén, és sebesen pókmászni kezdett a torony oldalán.

Mire én mozdultam, Roxy már berontott.

És még ő mondogatja, hogy eljárt fölötte az idő! Na ne! Az idő – már amennyiben eljárt fölötte valamit –, az maximum egy tréfás táncoska lehetett, nem más.

Roxy már a polcokat döntögette. Hogy mit ártottak neki a szerencsétlen könyvek? El nem tudom képzelni.

Bedübörögtem én is. Nem láttam vernalól ellenfelet, de tétlenkedni én sem akartam. Odarontottam a túlsó falnál árválkodó faragott asztalhoz, és előrántottam a buzogányomat.

– Fald fel, Zhertun! – morogtam.

Jóformán még lendítenem sem kellett. A buzogányban lakozó démon maga irányította a mozdulatot, és a tuskés vasgolyó oly rettenetes erővel találta telibe az asztal lapját, hogy az kettépedt. Az egyik láb megbicsaklott, és a bútor oldalra dőlt. Adtam még neki vagy kettőt-hármat, aztán őrzöngve megtapostam a roncsokat.

– Ez az!

Roxy meredten bámult rám.

– Skandar testvér... mi ez a szokatlan vehemencia?

Nem értettem a kérdését.

– Ha már dúlnok és pusztítunk – dörmögtem –, akkor csináljuk amúgy emberesen!

– Én nem a rombolás kedvéért verem szét a könyvespolcot... a rejtékajtot kerestem.

– A rejték...

– Itt van! Gyere!

Valóban, ajtónyi rés tátongott a falon. Roxy már el is tűnt benne.

Pusztán mihez tartás végett rúgtam még kettőt az íróasztal roncsaiba, majd indultam én is a drén hölgyike után, de aztán megtorpantam. Fél fülle hallottam, hogy a valódi ajtó irányából lábak dobognak. Nyilván akadtak, akik meghallották a fenti zajt, és errefelé igyekeztek.

Az ajtóhoz ugrottam, övbe vágtam Zhertunt, és gyors mozdulattal odarántottam egy jókora szekrényt. Aztán ledöntöttem még két masszív polcot, majd az íróasztal maradványait is odahajigáltam. Bántam már, hogy ennyire szétvertem, egészben jobb szolgálatot tett volna, de bíztam benne, hogy így is megteszi.

Kintről súlyos test csapódott az ajtónak; ám az nem tudott befelé nyílni az odahalmozott torlasz miatt.

– Rohadt patkányok! – ugatta valaki mérgesen. Naná, hogy ratterneknek gondoltak bennünket is.

Normál esetben megsértődtem volna, de most mit cécózzak? Ráhajítottam még pár ölnyi könyvet a torlaszra, aztán egy mécsesből leöntöttem olajjal, majd megsuhogtattam fölötte Zhertunt.

– Fűjjad!

A nyavalyás démon persze nem reagált.

– Akarod, hogy manóürülékbe mártogassalak? – érdeklődtem tőle enyhe hehizeléssel.

Fűjta.

Az acéltuskék közötti pofa csücsörített, és lángokat fűjt. Ez volt a specialitása. Eleinte engem is sokszor megtréfált, de aztán leszoktatam a váratlan fellángolásokról.

Most a rakás mindenesetre lángra lobbant, és vidáman égett.

Megcirógattam buzogányom tüskés orcáját.

– Jó fiú...

Aztán bedübörögtem a rejtekajtón, és csattogó, cuppogó léptekkel megtapasztaltam, hogy a *pókmászás-varázs* hatása még nem múlt el teljesen, és letapadó bakancsaim révén csaknem orra bukva legurultam a keskeny csigalépcsőn. Am szerencsére a hatás még a tenyereimen is megmaradt, így amikor megbillenve oldalra kaptam, meg tudtam kapaszkodni a durva, rücskös falban.

Roxy valahol mélyen alattam már javában káromkodott, és csattogtatta a kardja pengéjét rendesen. Vagy ellenállásba ütközött, vagy csak úttorlaszba.

Nem kérdezősködtem; inkább futottam.

Szavamra, szédítő érzés volt...

...körbe-körbe keringeni a véget érni nem akaró csigalépcsőn.

Mire utolértem Roxyt, teljesen megszédültem.

– Jólesne egy kupica pá... – lihegtem. A *linkát* csak úgy hozzágonoltam.

Most már láttam. Roxy valamiféle mechanikával küzdött. Nyilván azt szerette volna, hogy kinyíljon az ajtó, ami utunkat állja, ehelyett szétverte és elhajlította az összes vasat és bronzot.

– Figyelj! – magyaráztam neki. – Ha most miattad vissza kell mennem ezen a szédítő lépcsőn, szétosztok a két füled közt vagy három pofont!

Roxy azonban nem aggályoskodott. Odacsapott még kettőt-hármat a kardgombjával, aztán nekifeszítette anyányi és apányi vállát az ajtónak, és az recsenve beszakadt a súlya alatt. Ő meg csaknem átbucskázott a résen.

Én persze tódultam utána.

Egy világos, sok-sok ablakkal ellátott, selyemmel és bársonnyal telezsúfolt helyiségbe jutottunk, és rögtön az első pillanatban olyan tömény virágillat kúszott fel az orrlíkaimon át a gyönyörközpontomba, hogy csaknem elhanyagtam magam. Ennyi virág talán a világ összes virágoskertjében sem létezik.

Nyilvánvaló volt, hogy valami női hálószobába evett a fene, s ezt a vélekedésemet alátámasztotta az a tény is, hogy szemközt velünk Ywain épp egy apró termető, fekete hajú, kecses kis nőt csapkodott a falhoz felindult lelkiállapotban.

– Hol?! – kiabálta a hadzs. – Hol találok?!

A kis nő arca laponas és szélesen terült szét két füle, gömbölyű álla és magas homloka között, akárha Ywain előzőleg egy szeneslapáttal egyengette volna meg, s olyan keskeny volt a szeme, mintha irigy módon szégyellné megmutatni annak csillogását.

Jidori volt; mint ahogy a Vérkő ideiglenes – és hamarosan megnehaisodó – gazdája is.

Ywain ismét a falhoz csapta a kis nőt, és szörnyű hangon recseget:

– Utoljára kérdezem... mielőtt a poklok lángját meggyújtom undorító méhed belsejében! *Hol van?!*

– Nem tudom. Nem tu...

Ywain felpofozta. Aztán észlelte, hogy mi is megérkeztünk.

Talán nem örült neki, hogy ily megalázó pózban találjuk – verni egy védtelen nőt –, de nem mutatta ki.

– Fejet fejrét! – sziszegte. – Az urad megölte az én asszonyomat, és most én... *Roxan!*

Naná, hogy nem bírta saját kezűleg megtenni. Ywain sosem a ki-méletességéről volt híres, most mégis viszolygott megölni ezt a védtelen, kiszolgáltatott teremest. Talán azért, mert saját nője sorsára emlékeztette. Ellökte a jidori nőt, hátat fordított, és karba tette a kezét.

Roxyt sosem kellett kétszer megkérni, ha lefejezésre került a sor. Szerintem ez volt a kedvenc mozdulata, amit ezerszer is gyakorolt, s örült, ha bárkinek is megvillanthatja szakértelmét.

Suhant a kardpenge.

A jidori nő feje pörögve elvált a nyaktól, nekicsapódott a falnak, aztán lepattant a padlóra, és egyenesen felém gurult. Még pislogott, és tátogott. Szerintem, ha tudtam volna szájáról olvasni, most megmondhattam volna, hol találjuk Teimót. Hiszen nyilvánvaló, hogy a szerencsétlen a halála előtti utolsó pillanatban mégis úgy döntött, hogy nem titkolózik tovább és válaszol a kérdésre.

A lelkem mélyén sajnálatot éreztem iránta; egyetlen bűne, hogy egy gazember szeretője volt. De hát a világ tele van gazemberekkel, s oly nehéz kiválasztani, ki mivel társuljon.

Ennek ellenére kissé csalódottan pillantottam Roxyra.

– Élvezed az ilyet, mi?

– Nem annyira – felelte ő teljes lelki nyugalommal, és véres kardja hegyével a lefejezett test felé bökött. Csak most vettem észre, hogy a kis nő ujjai a háromszorosukra hosszabbodtak, vékonyka kígyókká változtak, és fenyegetően tekeregtek a bokám felé.

Ugrottam is nyomban.

A nyavalyás kis szuka valamiféle boszorkány lehetett; megmárt volna minket a kígyóujjaival, ha Roxy a fejét nem veszi. No, így más szemmel néztem a drén lovaghölgyre. Lehet, hogy megöregedett egy picit, de még most sem az érzelmei vezérik, hanem a célszerűség. Csak azt tette, amit tennie kellett.

– Tovább! – sísteregte Ywain, s még csak rá se pillantott a békésen billegő női fejre, máris kimászott az ablakon.

Ez lett a mániája: a pókmászkalás és a parancsolgatás. Legutóbbi találkozásunk óta alaposan megváltozott a jelleme.

Roxy viszont maradt a régi. Már ki is viharzott az ajtón, és karddal a kézben nekiesett két fegyveresnek, akiket valószínűleg a kiabálás és a csatazaj csalt oda. Vesztükre.

Kirontottam én is, és hátra támadtam az egyiket. Nem túl lovagias cselekedet, tudom, de hát egyrészt sosem lapozgattam egyetlen lovagi kódexet sem, másrészt itt, a Bendőben egészen másféle erkölcsi értékek uralkodtak. Az ember ne finnyáskodjon, ha élni akar; gyilkoljon, ahogy tud. Egy orkra pedig ez még inkább áll.

Rárontottam. Mire a fickó felfogta volna, hogy a csillogó vértés lovaghölgy nincs egyedül, tarkón suhintottam. Társa odakapta a fejét, és felordított. Roxynak ez a parányi tétovaság elég volt, hogy gyomron szúrja. Aztán kirántotta a kardját, és még egyszer megismételte a mozdulatot. Fogalmam sincs, mi oka volt erre a duplázásra, de ő biztos tudja. Szerintem már az első dőfésbe belehalt az ipse.

Tágas előcsarnokban álltunk, mögöttünk a halott nő szobájának nyitott ajtaja, jobbra és balra pedig bezárt ajtók. Előttünk lépcső, felfelé és lefelé. Nem az a keskeny csigalépcső, melyen lejutottunk a legfelső toronyszobából, hanem széles, szellős lépcsők.

Fentről lábdobogás hallatszott. Valószínűleg azok igyekeztek lefelé nagy garral, akik előtt eltorlaszoltam a fenti toronyszobát. Vagy sikerült eloltaniuk a tüzet, vagy a lángok tovaterjedtek, s ők épp az elől menekültek.

Roxy nem akarta bevárni őket. Nagy léptekkel lefelé lódult a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat. Már el is tűnt a fordulóban.

Mentem utána.

Az egyik lépcsőforduló színes, üvegberakásos ablaka kitorve tángot mire odaértem; s mivel az imént rémült férfisikoltást és csőrömpölést hallottam, feltételeztem, hogy Roxy hajított ki rajta valakit. Futásban kipillantottam. Még mindig több emeletnyi magasságban jártunk a talajszinttől, és mivel ez az ablak épp az erődön kívüli épületekre nézett, láthattam, hogy odakinn gyakorlatilag véget ért a csata; a ratternek immár az irhájukat mentették. Sokan közülük zsákokkal, füstölt húsdarabokkal és ládákkal megpakolva másztak fel a meredek lejtőn a sziklapárkány irányába, míg néhányan eszelős elszántsággal igyekeztek feltartani az őket üldözőket.

Valamivel lentebb ismét fémcsatogás hallatszott, és ehhez dühös kiáltás is társult. Nem értettem pontosan a szavakat, de úgy tűnt, kedves barátnőm erősen hiányolja a jelenlételemet.

Két emelettel lentebb találtam rá, meglehetősen szorongatott helyzetben. Támadói lenről érkeztek, s Roxy megpróbálta feltartóztatni őket. Am azok heten rontottak rá, s bármily hevesen forgatta is barátnőm a kardját, hátrafelé kényszerítették és a falnak szorították. Illetve nem is a falnak, hanem egy ugyanolyan színes ablaküvegnek, amilyenek a maradványain az előbb kibámultam. Vagyis félt volt, hogyha Roxy megpróbálja a „falnak vetni” a hátát, hamarabb leér a földszintre, mint bármelyikünk.

Buzogányomat lengetve rohantam le a lépcsőn, hogy oldalba kapjam őket.

– Dögöljete meg! – bömböltem. Nem indulatból vagy parancsvárászerű elgondolásból, hanem azért, hogy magamra terelem a figyelmüket, mielőtt kihajítanak a kínos helyzetbe került Roxyt az ablakon.

Elgondolásom részben bevált. A hétből négyen azonnal felém fordultak, s ennek köszönhetően a drén lady pillanatnyi szusszanáshoz jutott. Am ugyanakkor a hangoskodásommal további ellenfeleket

csaltam oda. Lábdobogás, kiabálás, fegyvercsörgés hallatszott fentről, s letről egyaránt.

Nem értem rá ezen eltöprengeni, mert egy alacsony, rókaképu fickó rontott felém a lándzsájával. Két másik pedig a kardjával hadonászva táncolt előre, míg a negyedik kurta, keskeny pengéket varázsolt elő a csizmaszárából. Lerítt a sunyi pofájáról, hogy hamarosan dobálózni fog.

Szerettem volna leérni a lépcsőforduló sima kőpadlójára, hogy ott megvethessem a lábam, ám túl hamar magamra vontam a figyelmet a hangoskodással, és a lépcső közepén kellett összezsapnom támadómmal.

Hú, mennyire utálok pedig az ilyet!

Elég egy rossz lépés, belebotlok az egyik lépcsőfokba, és máris hanyatt vetem magam előttük, akár egy munkamániás szajha.

Az alacsony, rókaképu alak, akinek a felmenői között legalább fél tucat manó is lehetett, megelőzte társait, felém dőfött a lándzsájával, és máris csaknem bekövetkezett az, amit szerettem volna elkerülni... Ahogy oldalra léptem, a sarkam nekicsapódott a mögöttem lévő lépcsőfoknak, és megbillentem. Hogy hanyatt ne essek, előrelendültem, s ezzel a félokos mozdulattal csaknem felnyársaltam magam a gyomor-táji lándzsahegyre. A manósarjadék, aki feltételezhetően csak ijesztésnek vagy elterelő mozdulatnak szánta a dőfést, úgy meglepődött kiszámíthatatlan mozgásomon, hogy ijedten visszarántotta a lándzsáját, és felnyingogva ugrott hátrafelé vagy két lépcsőfokot.

– Ez Skandar...

Aha, felismert a nyavalyás! Értettem már ijedségének okát. Biztosan megfordult már a Herélt Macskában. Lehet, hogy egyik-másik mesémet is hallotta... a Limbóról, a gerondari hadjáratról, Verghaust megnyuvasztásáról vagy drén királykodásomról... hogy csak legkedveltebb kalandjaimat említsem. Meg talán azt is látta egyszer-kétszer, hogyan fegyvelmeztem meg valamely túl agilis vendégemet, amikor úgy ítélt meg, hogy az illetőnek nincs annyi pénze, hogy megtérítse a berendezésben okozott károkat.

Ha tényleg felismert, kész csoda, hogy csak két lépcsőt ugrott hátra, s nem vetette ki magát inkább az ablakon!

A karddal hetvenkedők bezzeg nem ismertek, s nem hatódtak meg társuk vinnyogásától. Úgy estek nekem mindkettő, mintha világlejtükben egy kopasz félork irháját szeretnék volna kiteríteni a kandallójuk elé. De ezeknek még józan sütnivalójuk se volt, nemhogy kandalójuk!

Mire hozzám értek, én már visszanyertem egyensúlyomat, s a lábamat is sikeresen megvettem. Nem állt szándékomban újabb táncikálásba kezdeni, nehogy megismétlődjön előbbi ballépésem.

Türelmesen kivártam, amíg felém lendítik pengéiket, s csak akkor lendültem mozgásba, amikor a kardok már veszélyes közelségben suhogtak. Mivel két lépcsőfokkal magasabban álltam, egyik sem a fejemet vette célba. Az ostobábbik a bal bordáimat kívánta volna meghámozni, az alattomosabbik pedig lapos, félköríves vágással térdben szeretett volna megrogyasztani. Ez utóbbit úgy csuklón rúgtam, hogy elejtette a kardját, s az csengve hullott a lépcsőre. A bordázó kardjára pedig a buzogányommal csaptam rá kurta lendülettel.

Nem könnyű ám úgy etlalálni egy oldalirányból lendülő kardot lánccal buzogánnyal, hogy épp a tüskés acélgolyó csapódjon a kardlapnak és ne a lánccal, de egyrészt én épp eleget gyakoroltam már az ilyesmit, másrészt pedig Zhertun, a buzogányom démona – ki tudja, miféle indítatásból –, kifejezetten élvezte az efféle virtuskodást, s ráségített egy hangyányit.

Látni kellett volna a bordázni vágyó fickó arcát, amikor azt tapasztalta, hogy sikeresnek gondolt csapását félúton megállítják – de úgy ám, mintha sziklafalba csapott volna –, s a rezgések végigbirizgálják markolatot szorongató ujjait, végigremegnek alkarján, felkarján, vállán és busa fején, de megrezgetik még tán a szívét is...

És mindeközben, miközben még a két szemgolyója is összevissza rezeg s néhányszor helyet cserél egymással a karakteres ornyereg fölött, azt kell látnia, hogy a tüskés acélgolyó felületén vigyorgó randa pofa kitátja száját, mohón ráharap a pengére, és elroppantja azt.

Mire a fickó kijött a rezgésből és békétlenkedő szemgolyói is megtalálták megfelelő helyüket, a kardja már két darabra hullott, az én bal öklömmel pedig feltüpoztam az orrcsontját a homloka magasságába. Vagy valamelyest még tovább is.

Eközben fél szemmel a sunyit lestem. Legalább fél tucat csupasz dobópengét szorongatott a baljában, s egyet már emelt is a másik kezével, hogy felém – vagy Roxy felé – hajítsa.

Rákoncentráltam, és rásütöttem egy *mozdulatlanság-varázst* a reptoáromból. Talált. A keses úgy maradt felemelt kézzel, mintha jelentkezne, hogy ő szeretne meghalni legközelebb.

De ezzel még várnia kellett pár pillanatot; előbb azzal az alakkal kívántam elcsevegni, aki fel akarta húrozni a térdinimat. A fickó még mindig elejtett kardja után kapkodott. Előző rúgásomtól elszibbadt a kézfeje, s nem mozgott kellően az ujjai. Ám mivel épp megfelelő pozícióban volt, megcéloztam a fejbűbját a buzogányommal.

Megérezte a sorsát a nyomorult, és felhördülve oldalra rántotta a fejét. Ha nem lakozik démon a buzogányomban, talán sikerül is neki, s maximum csak a vállát találom el...

...ám Zhertun nem lehet ilyen gyatra kis fejrángatásokkal összezsavarzni. Követte a fejmozgást, és a koponya úgy loccsant szét, akárcsak az a záptojás, amire a múlt héten véletlenül ráejtettem a tizenkét személyes tálalóasztalt.

Csupa latyak lett a bakancsom és a gatyá a bokám körül.

– Yvorl redves farkára! – dörmögtem megrovóan. – Zhertun! Te látat! Fogd vissza magad!

A démon, aki kizárólag akkor beszélt hozzám, ha úri kedve úgy tartotta, most válaszképpen csak sandán vigyorgott, kacsintott, és a koponyaszilánkokat, agyvelődarabkákat köpködté.

Lejjebb ereszkedtem három-négy lépcsőfokot.

A manósarj csak hápogott. Valószínűleg megrázta lelkileg az iménti látvány. Amely persze gyorsabban lejátszódott ám, mint ahogy én elmeséltem...

– Skandar mester! – hebegte a fickó.

– Na mi van, öcsém, mit rendelnél? – förmedtem rá tréfásan, eljátszva a buzgó kocsmatulajdonost, ezzel jelezve, hogy felismertem benne az egyszerű vendéget. – Egy kupica manópalit... egy hosszúlépést vagy egy agyloccsantást?

A manópöcs, ahelyett, hogy sietve elhordta volna az irháját, megpróbált barátságosan vigyorgni. Persze, nem járt sikerrel; a vigyor elég torzra és kétszínűre sikeredett. Meg aztán az is zavart, hogy az ócska kis lándzsáját még mindig támadáson tartotta a gyomrom irányába. Ha ezt nem teszi, talán adok neki egy jó tanácsot: menjen a fenébe, de gyorsan, és legközelebb majd adjon a Macskában tripla borralól! Így viszont magam hoztam meg a döntést:

– No, szóval az utolsó kettőt...

Tettem egy hosszú lépést, félrehessegettem a lándzsáját, és szétloccsantottam az agyát. Néha megesik, hogy el kell vesztitnünk egy jó vendéget. Ez egy ilyen eset. De kit érdekel? Maradt még épp elég.

Roxy eközben kinyuvasztotta mindhárom ellenfelét, s aztán sietve a mozdulatlanra tett késdobálóhoz riszálta nem túl formás hátsóját. Egy legyintés nyakmagasságban, s csak még jobban megerősödött bennem a gyanú: Roxy kimondottan élvezte ezt. Ha majd tényleg megöregszik, s nem lesz már kedve ehhez hasonló kalandozásokhoz, beajánlom valamelyik városúrhoz hóhérnak. Hadd potyogjanak a fejek!

Barátnóm mellvértje merő vér volt.

– Sebesültél?

Csak a fejét rázta. Mások vére. Akkor meg mit aggódjunk? Semmi gond. Van neki otthon pár hülye szolgálja. Még a mellvértet sem neki kell majd tisztára suvicolnia.

Fentről egyre erősödött a lábdobogás és a kiabálás. Úgy saccoltam, egy kisebb sereg tipródik a nyomunkban. Ráadásul ismét tompa gongszó hallatszott. Valaki ritmikusan verte a bronzgongot. Hosszú-hosszú, rövid-rövid. Hosszú-hosszú, rövid-rövid.

Nem értettem az itteniek jelzéseit, de a nyakamat mertem volna tenni rá, hogy valami sürgetőbb riadó gongatnak. A ratternek külső támadása nem rázta fel őket igazán, de az, hogy behatólók vannak az erődben, már komolyan megbizgálta az agytekevényeiket.

– Sietnünk kell! – recsegte Roxy.

De jópofa! Eddig tán nem azt tettük?!

Siettünk lefelé. Bennem lépcsőfokoként kétszer is felöltött, hogy talán célszerűbb lenne bevárni a mögöttünk dobogókat és megszabadulni tőlük is, de Roxy nyilvánvalóan másképp gondolta. Akkor meg mit vitatkozzak?

Lerobogtunk még három-négy emeletet, és csak haloványan vetődött fel bennem, hogy végig kellett volna járnunk a szobákat mind-

egyik emeleten. Hiszen nem tudhatjuk, hogy a keresett személy épp melyikben rejtőzik.

Am az én kedves barátnóm, mintha csak megsejtette volna, mi jár a fejemben, visszavetette vérmocskos válla fölött:

- Teimo lent van...
- A földszinten?
- Még annál is lentebb.
- Honnan tudod? – érdeklődtem őszintén.
- Roxy megpöcögötte sisakja homlokrészét.
- Ywain üzent nekem...

Ja persze, mindig elfelejtem, hogy egy időben ezek ketten sülve-főve együtt voltak, és a mi hadzs mágusunk valami cifra varázslattal bárhonnan el tudta juttatni üzeneteit a drén menyecske agyába. Nyilván most is ezt csinálta. Pókként végigmászta a torony oldalán, s belesett minden ablakon. Vagy valami keresővarázssal eleve kiszúrta, hogy Teimo nincs a toronyban?

De akkor mi meg mit idétlünk itt? Nem lett volna egyszerűbb eleve a vár alatti kazamatákban kezdeni a szórakozást?

Elértük az utolsó lépcsőfordulót, és egy hatalmas, oszlopokkal díszített csarnok tárult fel előttünk. Olyan volt, akár egy gigászi templombelső.

Roxy megtorpant, és az egyik oszlop felé ugrott.

– Az istenit!

Suhogtak a nyílveszők, mint a jégeső. Barátnóm kapott egyet a combjába, egy másikat pedig a bal alkarjába. Körülbelül fél tucatnyi pedig a mellvértjén és a vállvasain koppant vagy csúszott el. A szép, vérmocskos vért behorpadt itt-ott.

Engem szerencsére elkerült a zápor.

Legalább egy tucat íjász várhatott ránk a távolabbi oszlopok mögött.

– Csapda! – sziszegte Roxy, s a fogát csikorgatta. – Tudták, hogy erre jövünk!

Aha, mondtam én, hogy be kellett volna várnai az üldözőinket. Most itt lapulunk az oszlopok közt, azok meg szépen hátra kapnak!

– Súlyos? – dörmögtem.

Roxy véresre harapta az ajkát, és nagyon mereven lapult az oszlopházhoz. Ebből sejtettem, hogy nagy fájdalmai lehetnek. De én meg egy másik oszlop mögött lihegtem, és kettőnk között szinte megállás nélkül röpködtek a szögletes hegyű, kurta nyílveszők. A terem túlvégén hangosan csattogtak a számszeríjak.

A lépcső felől gyorsan közeledett a lábdobogás.

Röpködtek a vesszők.

Láttam, hogy Roxy elteszi a kardját, kitepi a combjából a kurta vesszőt, oldalra hajtja, aztán sietősen meg akarja ismételni a mozdulatot a bal alkarjába fűródött vesszővel is – ám azt látványosan bele-töri.

Nagyon hangosan sziszegett!

– Idegenek! – harsogta egy hang az oszlopok közül. – Halottak vagytok! Halottak!

Nos, mit mondjak erre a baromságra? Elég helytelenül mérte fel a helyzetet. De ez az ő baja!

Roxy a jobb tenyerét a combsebére tapasztotta, s miközben a sérült részt simogatta, hangtalanul motyogott. Mágiával gyógyította magát. Elállította a vérzést, és csillapította a fájdalmait. Aztán ugyanezt megismételte bal alkarján is. Meg sem próbálta kimozgatni a csontok közé fűródött nyílhegyet; ez majd egy későbbi beavatkozás dolga lesz. Egyelőre csak az a fontos, hogy ne vérezzen, ne fájjon s ne akadályozza a mozgását.

Toporgott az oszlop mögött. A sebzett lába nyilván elszibbadt; azt próbálgatta, rá tudja-e helyezni rendesen a testsúlyát.

A nagy nyílzápor időközben csendesedett, majd abbamaradt, ám amint kidugtam a fejem az oszlop mögül, hogy megsejleljem a teret, már csattant is egy vessző az oszlop oldalán, és kőpor fröccsent a szemembe.

A rohadék orvlövészek! A végén még feldühítenek!

Pislogtam, és integettem Roxynak.

– Üzenj neki... Ywainnek!

– Mit gondolsz, épp mit csinállok?

Na ja, hisz' a gyógyítást már befejezte, s tovább motyogott.

Igyekeztem az oszlop takarásában maradni, ameddig lehet, s visszafelé típegtem. Aztán kiugrottam a nagy csarnokból az utolsó lép-

csőfordulóba. Egy nyílvesző a bokámnak csapódott, de nem a hegyével, hanem az oldalával. Nem tett bennem kárt.

Utána pedig már kikerültem a lesipuskás íjások célterületéről; el-takart a fal.

És épp időben érkeztem.

A lépcsőn fegyveres bendőhuszárok áramlottak le. Nem számoltam őket, de tíznél többen voltak, az biztos.

Tudtam, hogy fel kell kötnöm a gatyát, de nem volt más választásom. Ha nem jövök ki eléjük, simán hátra kaptak volna bennünket, s beszorultunk volna közéjük és az íjások közé.

– Zabálj, Zhertun! – mormoltam öntudatlanul, és a közeledők útjába ugrottam.

Szedett-vedett társaság volt; akadt köztük mindenféle. Hirtelenjében fel sem tudtam becsülni, hányféle faj képviselője zsúfolódott össze azon célból, hogy a véremet ontsa. Azt sem mérlegettem, melyikük milyen fegyverrel jön. Eléjük szöktem, és csápolni kezdtem őket a buzogányommal. Hármat lecsaptam közülük, mire a többiek rá-döbbentek, hogy alaposan alábecsülték a képességeimet.

Am a lendület még ekkor is továbbsodorta az élen lihegőket. Én pedig csapkodtam őket, annak rendje s módja szerint.

Pillanatokon belül legalább heten-nyolcan heverték körülöttem holtan, félholtan vagy épp agonizálva. Túlzottan nem zavart a dolog; hozzászoktam már az ilyesmizhez az elmúlt évek során.

Mivel a megmaradt támadók visszaretentek, bőszen megrohamoztam őket. Röhejes látványt nyújtottak, ahogy eszüket veszítve menekültek. Pedig én alig másfélszeres túlerőben lehettem velük szemben, s ők még minimum hatan voltak...

Futottak, mint a nyúl. Én meg szinte kedvet éreztem, hogy üldöz-zem és legyalázzam őket. De nem akartam vesztegetni az időt, így inkább visszatértem Roxyhoz.

Időközben a nagy csarnokban is változott a helyzet.

Épp amikor megjelentem, az egyik hatalmas ablak a szó szoros értelmében berobbant, s hadzs mágusunk ismerős alakja zúdult a terem-be. Ywain az íjások többségének hátába került. Amikor azok meglepetten megfordultak, a mágus tenyerét látták. Ywain úgy tartotta a kezét, mintha teával kínálta volna egy nordsi úri házban, ő pedig jelezte, hogy köszöni szépen, nem kér a teához lekváros süteményt.

Aztán ebből a tenyérből lilás villámok szöktek elő, melyek végig-cikáztak az oszlopok között, sorra belefűródtek az íjások mellkasába, kibukkantak a hátukon, s aztán újabb áldozatot keresve újabb és újabb oszlophoz cikáztak.

Akiket ezek a villámok eltaláltak, nem haltak bele, ám a földre vetették magukat, és úgy dobálták a testüket, mintha egy láthatatlan óriás hajigálná és püfölné őket iszonyatos erővel.

Ywain pedig már ott volt közöttük, és szikrázó energiakorbácsával csépelte a vonaglókat, ahogy csak bírta.

Roxy kiugrott az oszlopa mögül, és enyhén sántítva a sebzett lábára, ám mégis nagy lendülettel a fetrengőkre rontott, és nem nagyon tűnt kíméletesnek, miközben a kardját emelgette. Bárhogy is, ha maradnak túlélő íjások, gyászos napként emlegetik majd ezt a mostanit.

Én, miután egy gyors pillantással felmértem, hogy nem lesz szükség a szaktudásomra, visszasurrantam a lépcsőhöz, és hallgatóztam. Sosem lehet tudni, hátha elszégyellik magukat, akiket az imént megfutamítottam, és visszasannyognak.

Am a haldoklók nyögdecselésén kívül más zajt nem hallottam, őket pedig nem akartam zavarni utolsó rúgásaikban.

Hm, érzéketlennek tűnők? Gonoszak és aljasnak? Meglehet, az vagyok. Talán egyszer, amikor majd engem is utolér a vég, majd eltöpreng az az, kellett volna-e legalább csöppnyi sajnálatot éreznem. De most még nem érzek. Valószínűleg ők sem éreznének ilyesmit, ha én hevernék ott vért habzó pofával. Egyikük talán még bele is taposna a gyomromba, csak azért, hogy letörölje a sarkáról a véres mocskot, és közben tréfás megjegyzéseket tenne a meredt szemű ork baromra. Akkor meg én mit sajnálkozzak?

Ez az okfejtés úgy felkavarta a lelkemet, hogy azonnal viszsza-siettem a nagycsarnokba, hátha hagytak még nekem is egy-két vonagló íjászt. De hiába szorongattam Zhertun nyelvét, már nem kínálhattam meg újabb „vacsorával”.

– Teimo tudja, hogy jövök – morogta Ywain. – Lemenekült a kazamatákba.

Sokatmondóan elhallgatott.

– Na és aztán? – érdeklődtem. – Változtat ez valamit a halálos ítéletén?

– Semmit – vágta rá elszántan varázstudó cimborám. – De nem tudhatjuk, miféle félelmetes lények bolyonganak odalenn.

Vállat vontam.

– Ha mi lemegyünk, mi leszünk a legfélelmetesebbek...

Roxy elnyúlt arcán ritka vendég volt a mosoly. Tetszett, ahogy csillog a szeme.

Most én mentem előre. Leccattogtam a lépcsőn.

És nem sokkal később pár buzogánycsapással bedöntöttem a mélybe vezető ajtót, és odalenn szembe találtuk magunkat a bandavezérral és csahos ebével...

Könyv

A meglepetéstől földbe gyökerezett lábakkal bámultunk rájuk. A legmeglepőbb az volt, hogy csak ketten voltak. Egy fekete vértet viselő idegen, aki egyelőre teljes lelki nyugalommal támasztotta hátát a sziklacsarnok falának, és...

Szívem hevesebben kezdett dobogni, amint megpillantottam: Teimo'urian sapádan húzódott fekete védelmezője mellé, aprócska fejét ijedten ingatta, mintha egyszerűen nem akarna hinni a szemének. Undorító féreg volt, annyi szent; a Sárga Herceg elnevezés inkább gúnynév-számba ment az esetében. Jidori származását le sem tagadhatta volna, de fajából is azok közé tartozott, akik valamilyen érthetetlen oknál fogva szent meggyőződéssel hiszik, hogy szolgálóikká tehetnek bárkit, uralmuk alá hajthatnak bármilyen helyet, ahol egyszer megvetik a lábukat.

Nordes mától nem lesz ilyen hely, rohadék!

Teimo'urian...

Most megdöglesz...

Előreléptem, s jobbom egyetlen mozdulatára kibomlott a kezemben szorongatott energiakorbács. A sziklacsarnokot egyszerűen sejtelmes, vibráló moraj töltötte be.

– Ywain!

Lassan fordultam meg, lassan, hogy legyen időm leküzdeni a hirtelen feltűnő, keserű gyűlölet-hullámokat.

Ki merészelt zavarni most, amikor elérkezett a bosszú pillanata?

Roxelan...

Ahogy megpillantottam haragtól piros arcát, tudtam, ez mégsem a bosszú pillanata. Sokkal inkább az a pillanat, amikor észhez kell térnem, különben emészthetetlen bosszúvágyam könnyen a halálunkat okozhatja. Az enyémet éppúgy, mint hú társaimét. Magamat nem sajnáltam volna, talán kerestem is a halált, de Roxelan és Graun... Nem, ők nem veszhetnek el ilyen ostoba módon, ilyen ostoba hiba miatt...

Az én hibám miatt...

Mindeddig alvajáróként törtetem előre a mocokkal, vér-és ürülékszaggal teli járatokban, szemeim elé vörös függőnyt eresztett a bosszúvágy.

Ismena... Ismena!

Hiába, valami végleg megváltozott...

– Pestis, vissza! – kiáltottam az orkra, aki szokása szerint kevesebbet filozofált, s amint átvergődött mögöttünk a járat száján, haladéktalanul támadásba lendült, buzogányát vészjósló üvöltéssel forgatva meg feje felett.

– Skandar testvér! – Roxelan sikolya dermesztő visszhangot keltett a barlangcsarnokban, denevérszárnynon rebbenve körbe körülöttünk. Oldalra kaptam a fejem, de ez csupán ösztönös mozdulat volt, éppen arra elég, hogy szememet ne égesse ki a sziklaperem felől érkező, izzó láng-gömb.

– Hasra! – Elvágódtam, szinte úsztam a levegőben, s amint a lánggömb fülsiketítő robbanással szétfröccsent mögöttünk a falon, talpra szökkenem, mit sem törődve a szikrázó, mindent beterítő tűz-forgácsokkal.

„Nyugalom! Térj észhez, Ywain! Ismena még várhat rád egy keveset!”

Oldalról Graun nyírását hallottam, s biztosra vettem, hogy ez azt jelenti, az ork már a testőrré vetette magát. Fém csengése fémén: igen, ez ő.

„Hútsd le magad! Jobb lenne, ha előbb gondolkodnál! A jidori fejedvadász veszedelmes fickó, azonnal rád szórt egy tűzgömböt! Rád, és nem az orkra! Tisztában van vele, hogy te vagy a varázstudó!”

Miközben feltápáskodtam, igyekeztem félmérni a távolságot köztem és az emelvény között. Hátul, a sziklafalhoz tapadva Teimo egy hájas, meztelen csigára emlékeztető mozdulattal araszolt valami járat-féle felé.

Teimo'urian!

Készülj a halálra, féreg!

Na igen... Csakhogy a jidorit egy óriás védte, kétkezes, vékony-pengéjű sziakéját maga elé tartva, komoran méregetve a felfelé araszoló Graunt és Roxenát. Egyáltalán nem tűnt idegesnek. Legalább két fejjel volt magasabb nálam, *embertelenül magas*, s tetőtől-talpig izelt, fekete vért fedte testét.

Régen láttam már ilyen vértet. Nagyon régen.

Kihasználta azt a röpke néhány pillanatot, amíg bevárta Graun és Roxelan rohamát, bár éreztem, ha nagyon akarná, ettől függetlenül rám ereszthetne egy újabb tűzgömböt. Elvezte a situációt, ez kitűnt minden mozdulatából, minden szemvillanásából. Teimo'urian nyilván takarékoskodott az otthonról hozott mester erejével, éppen az ilyen alkalmakra tartogatva a végső adut. Jól tette, a rohadék...

A fejedvadász szeme hirtelen rám villant.

„Figyelj!” – ezt üzent az a villanás.

A következő pillanatban leeresztette karját, a sziaké hegye a padlóhoz koccant.

– Ne! – üvöltöttem, de már késő volt. Graun sátáni kacaj kíséretében újabb támadásba lendült, és elemi erejű suhintással akarta oldalról szétrombolni a fejedvadász medencecsontját. Na igen, elvégre a fejét bajosan célozhatta meg oly mélyről...

A buzogányfej sziszegve szelte a levegőt, egy hosszú pillanatig azt hittem, a fejedvadász nem is próbálja kivédeni a csapást, mert csak állt ott, és halvány mosollyal *engem* bámult.

Kihívás?

Aztán... minden oly hirtelen történt, nem láttam pontosan, hogyan csinálja. A sziaké villant egyet a falakra aggatott fáklýák rőt fényében, éppen csak egy kurta vágást ejtett, mindenestre Graun – rá nem jellemző módon – szinte ezzel egy időben fájdalmas kiáltással ugrott hátra.

A buzogány messzire repült a kezéből.

Mire feleszméltem, hogy csak állok ott, mint egy Hiare-bálvány, aki csak arra vár, hogy valaki életre keltse, már Roxelan következett. Ő valamivel rafináltabb volt, mint az ork, de nem lehetett elég rafinált a jidori tudásához mérten.

Bonyolult vágáskombinációra lendítette kardját, ám a fejedvadász a fáradtságot sem vette, hogy kövesse a mozdulat végső irányát, egyszerűen oldalra pördült, és lenyugózó rugalmasságról tanúbizonyságot téve oldalba rúgta a lányt.

Szegény Roxanom...

Valami felsajdult a lelkemben, láttam, hogy régi kedvesem fájdalom nem ismer határokat. Nem egyszerű rúgás volt, ami érte, hanem hihetetlenül koncentrált, nem evilági erők irányította rúgás.

Roxelan tédre roskadt, s kénytelen volt kardjára támaszkodni, hogy ne omljon a jidori lábai elé. A fejedvadász arcán könnyed mosoly suhant át, ahogy nyugtázta sikerét, s egy leheletfinom mozdulattal kirúgta a lány pengéjét, amire támaszkodott.

Roxanom nyögve elterült, éppen abban a pillanatban, amikor bőszi kiáltással rohamra indultam. A kiáltás meglepte a fejedvadászt, csodálkozva meredt: erre meg mi szükség, öregember?

Mindjárt meglátod, rohadék!

Néhány masszív tűzgolyócskát suhintottam felé, nem különösebben erőseket, de sokat, egymás után. Most kiderül, mennyire tudsz összpontosítani!

Megint ugyanaz a hiba... Mindhárman ugyanazt a hibát követtük el: hiába láttuk, hogy a jidori nem könnyű eset, nem fogtuk fel, hogy mennyire képzett harcos, s mennyire a kusijában van mindaz, amit hárman együttvéve tudunk erről-arról.

„Honnan szakasztotta Teimo ezt a démonot?” – suhant át agyamon a kétségbeesett gondolat, miközben a fejedvadász laza mozdulattal sorban, egymás után semlegesítette apró tűzgömbjeimet. A fényplazmák lángesőt hányva fröccsentek szét a falon, nem messze attól a helytől, ahol éppen Graun nyalogatta sebtét.

Az ork erre valami nagyon csúnya szitokáradattal reagált, s különös módon ez a szennyes szőlánc volt az, ami felrázott benuháromból.

Igen. Ez is csak egy küzdelem... Ne vedd személyes ügynek, Ywain, különben véged van... Személyes? Éppen csak Ismenáról van szó... Ismena... Ismena...

Döbbsen megtorpantam, pedig már csaknem ott álltam a sziklalépcső aljánál, készen arra, hogy egyetlen utolsó rohammal elérjem a fál mentén araszoló, sárga gyilkost.

Mi ez? Ó, ne! Vén szemeimben könnycseppek gyűltek. Karjaim elnehezültek, s hirtelen bizonyos voltam benne, hogy lépni sem tudok...

A sziklacsarnok megszűnt körülöttem, és akkor megpillantottam...

Ismena hálószobája volt az, a legszebb kabin úszó szerelemszigetünkön.

Látom magam, amint Nordes utcáit rovom éppen, Arban Guyak föld alatti palotájából jövök, igyekszem vissza a hajómra, ahol Ismena már epedve vár rám... És Ismenát látom, sikolt, megpróbál kiugrani az ablakon, megpróbálja a tengerbe vetni magát, hogy meneküljön... a part nincsen túl messze... de nem... lefogják... A fekete jidori fejevadász röhögve az ágyra taszítja és... Ó, nem, nem akarom látni... A kabin bejáratán egy undorító, hájas féreg nyomakszik be, mondd valamit, de nem hallok, nem értem... És... ó, nyomorult, ezért a legfájdalmasabb halállal lakolsz, megígérhetem... Ismena már nem sikolt, némán tűri, hogy Teimo megerőszkolja, aztán, ahogy a jidori röhögve feltápászkodik asszonyomról, szemem köpi...

Ó, nem! A fejevadász végre elengedi, lassan kivonja sziakeját, egy villanás... és...

– Ywain!

– Ywain!

Mi ez? A sziklacsarnokot gúnyos kacagás töltötte be. Néhány öl távolságra tőlem a fejevadász állt, s szétvetett lábakkal figyelte, hogyan roskadok csaknem össze a látomás súlya alatt.

„Ostoba, vén tökfilkó! Hagyod, hogy egy ilyen egyszerű trükkel kikökkentsenek az egyensúlyodból?”

Előre léptem, s bizonytalanul megsuhintottam az energiakorbácsot fejem felett, amikor hirtelen fülsiketítő csattanás remegtette meg a sziklafalakat, s ezzel egy időben kénkőszagú fényvillanás vakított el minket.

Roxelan és Skandar visszahátráltak mellém, karjukkal igyekezve védeni szemük világát.

Amikor a füstfelhő eloszlott, a félork vészjós hangon felmordult.

– Yvorl redves farkára! Hova tűntek ezek?

A sziklacsarnok ugyanis üres volt.

Lihegve pillantottunk körül, de szemünk előtt még mindig vakító fénygömbök szórták szikráikat.

Aztán csönd lett. Mélységes csönd.

Roxelanra sandítottam, s láttam rajta, ő sem ilyen fogadtatásra számított. Teimo'urian egyetlen testőre könnyedén, szinte fél kézzel visszaverte hármunk rohamát. A dologban határozottan volt valami abszurd. Külön-külön Graun és Roxanom is félelmetes ütőerőt képviseltek, s ami azt illeti, mágiáimnak köszönhetően velem sem sokan akaszkoztak volna össze a környéken.

Most pedig...

– Ott egy rejtékajtó... – mutatott Graun egy alig észrevehető vágatara a sziklafalon. Alig ejtette ki e szavakat, már meg is lódult, hogy hatalmas buzogányát meglöbálva beszakítsa a falat.

Nem szokásom barátokra pazarolni mágiám egyetlen morzsáját sem, de mivel valami azt súgta nekem, hogy a járat túloldalán még az eddiginél is kellemetlenebb meglepetések várnak ránk, jobbnak láttam „visszarántani” Graunt, mielőtt valami örültséget csinál.

– Eressz! – bődült fel minden csaposok legbüdösebbe, s fenyegetően megsuhogtatta a buzogányt.

– Gondolkodj már egy kicsit, Skandar Testvér! – mormolta Roxelan fáradtan, és odalépett az ork mellé.

– Mínek?

– Mert itt valami nagyon nem stimmel.

– Az nem stimmel, hogy azok ketten még mindig élnek! Ez az egész eddig csak a te ügyed volt, Ywain – fordult felém öszszevont szemöldökkel –, amiért lefejezték azt a lo... a kedves feleségedet... ügybár... De most már...

Nem fejezhette be, mert valami felüvöltött a közelben.

Skandar Graunt elég régóta ismerem. Csak erős túlzással állíthatnám, hogy összerendezős típus. De akkor, ott a sziklacsarnokban, midőn megütötte fülünket a mélyből felharsanó iszonyatos hang, a jó öreg félork bizony lekushadt nagy hirtelenjében, ravasz disznószeméit pedig rémülettel forgatta körbe-körbe, keresve a fülsiketítő hang forrását.

– Hát ez meg...

– Nyugalom! – emelte fel a kezét Roxelan. – Valami van a falon túl. Valami nagyon nagy.

– Ettől most tényleg megnyugodtam – suttopta Graun, aztán észrevette, hogy figyelem, s egyszeriben kihúzta magát. – Ne bámulj, halod? Inkább találd ki a fene nagy tudományoddal, mi lehet az odaát, a falon túl!

– Sok minden elégedél itt a mélyben... – mormoltam magam elé, miközben közelebről is szemügyre vettem a járatot, amin keresztül Teimo'urian és testőre eltűntek. Igazából nem foglalkoztatott sem a hang forrása, sem a mélyben éledgelő egyéb létformák megjelenésének esélye. Miközben ujjaim végigfutottak a járat szélein, kitapogattva a mélyedéseket, észrevettem, hogy Roxelan a kezemet figyeli.

– Mi baj, kedves?

– Te is láttad? – kérdezett vissza, mélyen a szemembe nézve.

Szóval erről van szó. A jidori testőr különleges mágiát használt, nemcsak nekem engedte látni Ismena gyalázatos halálának részleteit, hanem Roxelannak is. Vajon miért volt erre szüksége?

– Csak hergelni akart – motyogtam magam elé zavarodottan. – Hogy... hogy elveszítem a fejem.

Roxelan a fejét rázta. – Ywain. Ez a harcos erősebb nálunk. Semmi szüksége arra, hogy ilyen ócska trükkökkel éljen. Valahogy nem illik a stílusába.

– Elárulnátok, mit sutyorogtok itt ketten? – Graun verejtéktől csillogó koponyája közvetlen közelről furakodott kettőnk közé. Ezzel egy időben gyomrom jól ismert görcsbe rándult, mint mindig, amikor túlságosan közelről kellett szagolnom az ork pófájából kiparálló levegőt.

– Én csak azt mondom, nagyobb óvatossággal kellene folytatnunk – tárta szét karjait Roxanom. – Túlságosan sok különös dolog történik ma itt velünk. A ratternek támadása... aztán ez a bizarr látomás...

– Milyen látomás? – vakkantotta Graun, de egyikünk sem válaszolt. Úgy tűnt, a borzalmak felidézéséhez szükségeltetett némi lélek is. – A ratternek teljesen rendben voltak. Talán kicsit hamar elfogytak, de...

– Hát nem furcsa, hogy éppen akkor támadnak Teimo'urian föld alatti főhadiszállására, amikor mi jövünk hirigelni? – próbált fényt gyújtani Roxelan Graun agyában. Nem álltam meg, hogy ezen ne mosolyodjak el. Fényt gyújtani Graun agyában. Jó... Ez tényleg tetszett.

Skandar Graunnak nem annyira. Különösen érzékeny volt arra, ha valaki túlságosan hülyének nézi, s úgy tűnt, az eltelt, elkényelmesedett évek alatt elszokott a folyamatos piszkálódástól.

– Követjük Teimo'uriant – vágtam közbe, megelőzendő a nagyobb bajt. – Csak egy kicsit megfontoltabban. Rendben?

– Én eddig is megfontolt voltam – vont vállat Graun, és tüntetőleg a járat felé fordult. – Szóljatok, ó, bölcssek, ha folytathatjuk... megfontoltan.

Roxelanra pillantottam. Hármunk közül ő volt a legrosszabb bőrbén, a nyilvesszők okozta sebek gyógyítása sok erejét felemészttette, s bármennyire is igézően nézett ki még mindig, az eltelt évek őt sem fiatalították meg túlságosan. Régebben valahogy jobban bírta az ilyesfajta megerőltetést. És persze... ó, régi szép idők, a másfajta megerőltetéseket is.

Ahogy néztem őt, nem álltam meg, hogy át ne karoljam, hátha egy kis erőt önthetek belé. Azt hiszem, ez volt az első tiszta pillanatom, mióta Ismenám levágott fejét megpillantottam... Ám Roxelan túlságosan idegesen reagált ártatlan közlekedésemre. Megrántotta vállát, le-söpörve kezem, s egy haragos szemvillanás kíséretében csak ennyit mondott: – Tudok még egyedül menni! Köszönöm!

Graun felröhögött, de ránk sem hederített. Szemben állt a rejtett ajtóval, szinte megbabonázta tekintetével, s csak úgy foga hegyéről köpte hátra megint:

– Szóljatok, ha folytathatjuk... megfontoltan.

– Jól van – morogtam. – Elmondom, hogy lesz: óvatosan kinyitjuk az ajtót, hátrahúzódnak, aztán, ha minden rendben, bevilágítunk valami fáklával, nincs-e véletlenül...

– Akkor mehet! – kiáltotta Graun, és egyetlen, hihetetlen erejű csapással bezúta a rejtekaajtót. Sziklarepeszek repültek és porfelhő szállt a csapás nyomán.

– Mehetünk... megfontoltan – mutatott előre vigyorogva az ork, s szemmel láthatóan fenemód élvezte, amit művelt. Csak magamat okolhattam, elvégre én hívtam ide.

Roxelan és én fejcsóválva léptünk be a járatba.

Nem sokáig haladhattunk előre a vaksötét folyosón, a járat váratlanul véget ért. Ahogy Roxanom egy mellvértje alól előhúzott, apró fáklyát meggyújtott, két oldalt két rozsdás, vasalt ajtót pillantottunk meg. Elég viharvertnek látszott mindkettő, könnyen beszakíthatónak.

– Na és most, merre? – kérdezte Roxelan.

– Szerintem erre – mutatott buzogányával Graun az egyikre.

– Miért éppen arra?

– Miért ne? – Mi tagadás, ezzel a logikával nehezen tudtam vitába szállni. Másrészt viszont semmiképpen sem akartam, hogy úgy legyen, ahogy a nyavalyás félork akarja.

– Akkor inkább erre – mutattam a másik bejáratra. – Igyekezzünk, nehogy egérutat nyerjenek! Azért a bosszúról nem szívesen mondanék le...

Skandar Graun egy vállrándítással reagált csak, nem vette szívére a dolgot, ellenben – ha már annyira benne volt –, gyorsan beszakított a ajtót nekünk.

– Szedjük a lábunkat!

Sötét és nyirkos járatban találtuk magunkat megint. Kezdtett elegem lenni az ilyesféle helyekből; legszívesebben torkon tagadtam volna Teimo'uriant, aztán gyorsan, el innen, amilyen gyorsan csak lehet!

Néhány óvatos lépés előre, s észrevettük, hogy csizmánk talpa alatt nyálkássá, ragacsossá válik a talaj. Körös-körül aprócska, sárgás cseppkövek meredeztek, óva intve, hogy óvatosan tegyük meg minden egyes lépésünket.

– Ez meg mi akar lenni? – Graun szitkozódott egy sort, főképp azért, mert a járat távolinak tűnő, s egyelőre láthatatlan vége felől oly elviselhetetlen bűz áradt, ami még az ő – egyébiránt nem túl kényes – szaglását is meglepetésként érte. – Megmondaná valaki, hogy mi rothad itt?

– Bármilyen is, nem mostanában kezdett rothadni – jegyezte meg Roxelan fogvacogva, noha nem volt hideg, éppen ellenkezőleg, minden lépéssel melegebb lett, mintha minden lépéssel az alatt tomboló ösdémonokhoz jutnánk közelebb.

– Hallotok lépéseket, vagy futó lábak neszt?

– Nem, Roxanom, semmit. Valami morajlik a mélyben, de...

– A másik járatot kellett volna választanunk – jegyezte meg Skandar Graun, s istenemre mondom, abban a pillanatban úgy éreztem, a félorknak igaza van. Felemeltem a fáklyámat, és a járat felső falán valami lüktető, sziklára tapadó lényt pillantottam meg. A szikrázó tűz beteges fényében gigászi gilisztának tűnt, melynek eleje és vége a sötétségbe veszett.

Valami csöpögött belőle.

Roxelan csaknem felsikoltott, amikor az a valami a karjára fröcscent, és undorító, bűzhődt foltként kezdett terjedni a bőrén.

– Olyan ez, mintha... – kezdtem, aztán Graun számon kérő tekintetét látva jobbnak láttam elhallgatni. – Húzódjatok kicsit hátra, jó?

Szó nélkül engedelmeskedtek.

Én magam pedig gyors fohászt eresztettem meg istenem felé, majd minden erőmet összeszedve tűzgömböt küldtem előre a járatban. A lövedék sisteregve száguldott egyre távolabb, amerre elshant, bevilágította a barlangszerű falakat. Így aztán jól láttam, a falakon újabb gigászi giliszták araszoltak felénk.

– Ahogy sejtettem! – kiáltottam, de már a többiek sem kellett biztatni. – Futás!

Visszafelé valahogy mindig gyorsabban halad az ember. Néhány pillanat alatt elértek a járat száját, no nem azt, amit Graun egyszer már beszakított, hanem a másikat, ami akkor csukódott össze mögöttünk, amikor beléptünk ide. Ez a száj éppen kitarult lassan, köszönhetően a beleit melengető tűzlabdának, amit éppen az imént küldtem le neki.

– Ywain! Még egyet erressz a gyomrába! – zihálta Roxelan, látva, hogy a száj szélén körbesorakozó cseppkövek még simán felszabdalták oldalunkat ugrás közben. Futtomban teljesítettem kérését, s szemem sarkából láttam, hogy a mélyből előkúszó szörnyetegek már igen

közel járnak hozzánk, fene közel, pedig ahogy ismertem magunkat, mi is nagyon sebesen tudtunk futni, ha szükség van rá.

Hát akkor szükség volt rá.

A második robbanás roppant fájdalmasan érinthette a szörnyet, egész testében megrándult, de szerencsénkre fejét nem rántotta el a szakadék peremétől. Így, amikor átvettük magunkat fogai közt, abban a járatban értünk talajt, ahonnan a két ajtó elágazott.

Skandar Graun hörögve megfordult, ahogy szilárd talajt érzett a talpa alatt, s – valószínűleg a megszokás kedvéért – meglengette láncos buzogányát.

Akármi volt is ott, akármióta is várta is az erre tévedőket nyitott pofával, a két tűzgömb alaposan felkavarhatta a gyomrát. Csak egy elmosódott, irdatlan koponyát láttunk, ahogy ide-oda csapkod a résen túl, a szakadék szélén, amibe kapaszkodott. Aztán, érezve, hogy elmúlt a fájdalom, s a szákmánynak is csak hült helye, szépen lassan visszakushadt a réshez, szája ismét ajtót formált, s a mélyből felszakadó morgás is elcsitult.

Ekkor kaptam csak levegőt megint.

A kryh ősgyík, Nordes környékének legendákban élő tengeri szörnyetege tudtommal még sohasem mutatkozott élő emberek előtt. Reméltem, mi leszünk az elsők, akik hírért vihetik a többieknek. A régi mesék szerint a kryh ősgyík az óceán fenekének alján lapít évszázadokon át, aztán időről-időre feljön a felszínre, hogy táplálékot szerezzen magának. Ez a szörnyeteg itt nem jutott fentebb, betévedt az ősi, elsüllyedt városok labirintusába, s egyszer csak megérezte a közeledő emberek szagát... Kitérte a pofáját, odamászott a barlangjárat falában tátongó, a semmibe nyíló ajtó mögé, és várt.

Mi meg szépen besétáltunk a nyelőcsővébe.

Elmosolyodtam: ha a kryh-gyík nem lett volna ott, valószínűleg már a szakadék alján, vagy a föld alatti tenger mélyén hevernének valamennyien.

Megráztam a fejem. Csend volt, nyomasztó csend. A szörnyeteg hallgatott. Abban reménykedhetett, hogy talán mégis visszasetálunk a pofájába.

Ez adta az ötletet.

– Roxelan! Mi lenne, ha...

– Én is pontosan erre gondoltam – zihálta, és fáradtan a hátamnak dőlt. Azt hiszem, egy pillanatra megfedkezhetett magáról. Jól esett. Éreztem izzadt testének súlyát, egy szemvillanásnyi időre még keze is a kezemhez ért. Csak kár, hogy azonnal elrántotta, s ijedten ellökte magát tőlem. – A legjobb lesz, ha azonnal indulok – suttogta.

– Nem akarok mindenáron belepofázni – jegyezte meg Graun –, de igazán szép lenne tőletek, ha beavatnátok. Ha már óvatoskodok itt a kedvetekért, meg minden.

Igaza volt, gyorsan magyarázni kezdtem: – Roxelan ezúttal egyes egyedül megy be...

– Na ne! Azt mondd, hogy csak úgy előre küldjük magunk helyett...

– Nyugalom! Nem hagyjuk magára!

– Ajánlom is, mert Yvorlra mondom... – végigmértem félork barátunkat; még sohasem láttam ilyen feldúltnak. Ha nem lettünk volna ilyen zilált állapotban, bizonyára még azt az örült gondolatot is jobban megrágom, hogy vajh, miért aggódik oly nagyon az én Roxanom miatt. Csak nem...? A gondolat oly pervers és felháborító volt, hogy azonnal el is hessegettem magamtól. Roxelan sok mindenre képes, ha lelkileg kibillen az egyensúlyából, de arra nem... Arra azért biztosan nem... Ismerem a nőket, én csak tudom.

– Csak maradjatok a közelemben! – kérte a lány, s lerítt róla, lassan elkészül erejével. Jobbnak láttam hát, ha gyorsan felkészülünk az utolsó rohamra.

– Eljött a pillanat – suttogtam magam elé. – Érzem, hogy itt van, az ajtó mögött. Sehová nem rejtőzhet a haragom elől.

– Meg élelőlem se – tette hozzá akkurátusan Skandar Graun. Rá-hagytam.

– Utolér a bosszúm – lehunytam a szemem, és igyekeztem Ismenámra gondolni. Valószínűleg az utóbbi órák eseményei okozták, de valahogy nem sikerült. Akaratlanul is Roxelan arca lebegett a szemem előtt, gondolni sem mertem rá, hogy miért. A régi életem, a lenyugodott életem egyszer, s mindenkorra véget ért. Azt az életem Ismana jelképezte.

A régit – és vele együtt valószínűleg az újat is –, Roxelan.

– Indulj! – mondtam, s a lány egy könnyed mosollyal válaszolt. Azzal hatalmas lendülettel berúgta az ajtót. Odabent sötétség honolt.

De lehetett akármilyen sötét, láttam őket. Tudtam, mostantól egyikük sem bújhat előlem.

Ott álltak mindketten, a viszonylag szűk, kis szoba túlsó végében. Teimo'urian szinte nyüsztített a félelemtől, karmaival lázasan a sziklafalat kaparta. Elmosolyodtam. A járatot, ami tovább visz még mélyebbre, ugyan keresheted, Sárga Hercegem! Nordes egyik legtehetségesebb mágusával mégsem kellett volna összerúgnod a port ily durván! Volt járat, nincs járat! Hoppá!

A csatornabárá előtt a jidori testőr állt, feszült, színlelt nyugalommal, s én tudtam, hogy gazdájával ellentétben csak arra vár, hogy nekik rontsunk. Remek! Ő a negyedik, aki ugyanazt a hibát elköveti ma éjjel. Magabiztos, túlságosan is magabiztos. A helyzetben szereplő színűleg én is az lettem volna, az első öszszecsapásunk után.

Közben Roxelan könnyedén belibbent a szobába, felemelt karddal, készen arra, hogy bármelyik pillanatban lesújtson. Szeme macskaszemként világított a baljában tartott fáklya rőt világánál.

A jidori nyilván elvigyorodott koponya-maszkjá alatt. Türelmetlen volt már, megunhatta gazdája folyamatos vinnyogását, s most végre megint elemében lehetett. Gyorsan ríposztra lendült, a sziaké követhetetlen mozdulattal táncolt a levegőben. Igen... Intettem Graunnak, s hangtalanul visszasurrantam a sziklacsarnok irányába, nehogy a jidori megpillantson szeme sarkából, amint kitáncol Roxelannal a szobából. Jóval arrébb a falhoz lapultam, s Graun szuszogása megnyugtató, hogy ezúttal nem ragadta el a hæv túlságosan, és kivételesen ellenvetés nélkül engedelmeskedett. Hiába, kíváncsi típus: roppantmód izgatta, mit eszeltünk ki Roxelannal. Nemsokára látni fogod, barátom! Nemsokára!

Magamban számolni kezdtem. Szapora fémcsilingelés közeledett az ajtó felé, a fáklyafény ijesztő rebbenései közepette, aztán két, ördögi gyorsasággal táncoló árny vetült a járat padlójára és a szemközti falra.

– Öld meg! – sipóztotta odabentről Teimo'urian a testőrének, a gyáva emberek hirtelen feltámadó bátorságával. – Öld meg a mocskos szukát!

A következő pillanatban Roxelan valósággal kizuhant a járatba, nyilván a jidori egyik fékevesztett csapása következtében. Csaknem felkiáltottam, átsuhant az agyamon, hogy talán túlságosan merész volt a terv, nekem kellett volna a kockázat javát magamra vállalnom, de... Már késő volt...

Az ajtóban felbukkant a testőr, aki emberfeletti vehemenciával osztozta csapásait szegény Roxanomra. A lány elejtette a fáklyát, s valamelyikük azonmód rá is tapodott: a járatot mindössze az egymásnak szikrázó pengék kékes fénye világította meg.

– Most... – fohászkoztam magamban – Csak most bírd még egy kicsit, Roxan... Egy nagyon kicsit még!

Úgyes lány volt, nem kellett volna féltennem. Fürgén talpra szökönt, és szinte belerohant egy viszonylag gyenge csapásba. Ismertem, hogy milyen ruganyos valójában – ő, istenek, de még mennyire, hogy ismertem... –, tudtam, hogy színleli az újabb esést, aminek eredményeképpen ezúttal beesett a szemközti járatba.

Be, annak a járatnak a száján...

Hideg veríték csorgott a hátamon, s hirtelen magamon éreztem Graun jeges szorítását is.

– Ki kell hoznunk onnan! – sziszegte.

– Ki tud jönni maga is. Csak figyelj!

Csakhogy Graunnak esze ágában sem volt csak figyelni. Bősz üvöltéssel előrontott sötétségbe burkolódzó rejtekünkbe, és buzogányát suhogtatva hátba támadta a jidorit.

Tudtam, hogy ebből baj lesz. A testőr ugyanis számított a váratlanul szánt rohamra, érezte, hogy a közelben kell lapulnunk. A félork rohama így nem zökkentette ki ritmusából, csupán annyit kellett tennie, hogy elegáns mozdulattal hátravillantja sziakéjét, amire felcsavarodva a buzogány csaknem kiröppent a félork kezéből.

Szerencsére a jó öreg Skandar nagyon be tud durranni az efféle modortalanságok láttán. Miközben Roxelan szitkozódva talpra szökönt, Graun egy állatias vicser kíséretében visszarántotta fegyverét, csaknem többől tépve ki a jidori vértés karját.

Na, ez nagyon meglephette a testőrt, aki tántorogva helyezkedett ismét vívópozícióba, ide-oda forgatva fejét, várva, hogy ki támad előbb: Roxelan, vagy ez a búzló kopasz?

A felborult terveknek az a szépsége, hogy minden új változat magában hordozza a végső megoldás esélyét. Graun heveskedése nyomán ugyanis váratlanul szabaddá vált előttem az út, a szobában vinnyogó Teimo'urian felé. És semmi más nem érdekelt, bíztam benne, hogy barátaim addig kitartanak valahogy...

Am alig tettem néhány lépést az ajtó felé, hogy elsurranjak a küzdők mellett, a jidori pengéje sziszegve suhant a torkom irányába. Skandar Graun dühösen felkiáltott, és látva, hogy hagyományos stílusával semmire sem megy, hatalmasat rúgott a fickóba.

Egy nyögés...

A sziaké a sziklafalba csapódott, s szilánkokra törve a földre hullott.

– Menj! Most menj! – zihálta Roxelan.

Én pedig engedelmeskedtem.

A következő pillanatban ott álltam a vaksötétben, hátam mögött a viaskodás zaja, előttem a félelem ecetes bűzébe burkolódzott, vinnyogó csatornabárá.

– Most megvagy – suttoztam fagyosan, és lassan közelebb léptem hozzá.

Nyögés... Hirtelen vakító fény lobbant, egyszeriben vörösbe borítva a helyiséget.

– Látni akarod, hogyan öllek meg? – ingattam a fejem.

– VÁRJ! – kiáltotta ő, és védekezésésképpen feltartotta kezeit. – Kérlek, várj, hadd magyarázzam meg!

– Nincs mit magyaráznod! – mosolyogtam rá. – Készülj a halálra, féreg!

Gyűlölöm, ha a legédesebb pillanatokat is beárnyékolja valami. Ez esetben sem lehetett teljes a boldogságom, mert mindenre, ami szent, boldog elégedettséggel töltött el annak tudata, hogy a lehető leggyetlenebb módon végezhetek vele. De még várnom kellett egy kicsit! Mögöttem ugyanis felgyorsultak az események. Utóbb a következőképpen rekonstruáltam, hogyan történt: a jidori gyorsan felfogta, hogy ha nem vigyáz, könnyen fordulhat a kocka, s az izelt vértjére aggatótt bőrvövek egyikéből apró hajítótöröket húzott elő, ezzel egy időben balját felemelte, hogy a biztonság kedvéért tűzgömböt eressen támadóira. Mivel odabent a Sárga Herceg félelmében fényt gyűjtött, nem is kellett az érzeikre hagyatkoznia, jól látta a körülötte forgoló Roxelant és Graunt. Elég lett volna egyetlen, fürge mozdulat. Egyetlen egy...

Csakhogy a barátaim közül senki sem tartozik azok közé, akik megadják az ellenségnek azt a pillanatot.

Amikor a jidori felemelte a kezét, hirtelen fülsiketítő csattanás visszhangzott végig a járatban. A testőr csodálkozva lepillantott, s még éppen látta, amint Graun buzogánya szétronsolja a csipőjét védő vértlemezeket, aztán pörögve visszahúzódik.

A testőr felhőrdült.

Bal kezének ujjai hegyén kékes fénygömbök gyúltak, készen arra, hogy...

Kénytelen voltam elfordítani tekintetemet Teimo'urianról. És kénytelen voltam orvul, hátulról megsuhintani energiakorbácsomat. Persze, egy pillanatig sem éreztem, hogy helytelenül cselekedtem volna. Ellenkezőleg.

Az újabb támadás olyannyira meglepte, hogy a testőr térdre hullott a testén végigcsapó, elviselhetetlen fájdalomtól. Fekete vértje földöntúli, kék izzásban fűdött, az energiák, amit részabadítottam, keményen megküzdöttek, míg végre égetni kezdték húsát.

De nem adta fel. Tudtam, hogy nem az a típus.

Előbb megpróbált talpra állni, s hörögve felém hajított egy tör.

Ez volt az utolsó, amire képes volt. Én ugyanis elrántottam a fejemet, Roxelanom pedig üvöltve beledöfte kardját két vértlemeze találkozásánál.

– Graun! – kiáltottam. – A tiéd!

Skandar elvigyorodott, és a fejét csóválva odalépett a jidorihoz. Aztán könnyedén a magasba kapta, s egyetlen, hatalmas dobással behajította a türelmesen várakozó szörnnyeteg tátott pofájába.

A testőr csörömpölvé ért földet a lény szájában, csaknem felnyársalták a cseppkő-fogak, de ezúttal – utoljára még –, szerencséje volt. Feltápáskodott, és szédelegve ránk bánt. Valószínűleg nem értette,

miért távolodik hirtelen a járat tőle, hisz ő továbbra is egy helyben állt. De nem foglalkozott ezzel, gyorsan felemelte balját, és megcélozva engem tűzgömböt eresztett rám.

Ebben a pillanatban a szörnyeteg összecsettintotta pofáját.

Hátrátátorodtunk. A robbanás szinte átvilágította a hatalmas, pikelyes koponyát, amint a tűzgömb lángnyelveket fröccscentve szétlobbant a szörnyeteg szájában. Lehet, hogy csak képzeletem csalt meg, mindenesetre a lény bőrén keresztül látni véltem a jidori fekete alakját, amint karjait szétárva megfeszül a fogak között: mohó, óriás-gilisztára emlékeztető lények siklottak felé a gigászi nyelőső mélyéből, aztán...

Hiába, van, amit még én sem nézek végig szívesen. Elfordítottam a fejem, s pillantásom éppen találkozott Roxelanéval.

Rám mosolygott.

Győztünk – ezt mondta az a mosoly, aminél szebbet régen láttam, azt hiszem.

– Még nem! – ingattam a fejem.

Mielőtt azonban visszafordulhattam volna a csatornabárhoz, a szörnyeteg – iszonytató dübörgés kíséretében, nyammogva, rágsálva emelte fejét a szakadék szélétől. Orrlikaiból még mindig dőlt a füst, s egy pillanatra még szemét is kinyitotta, mielőtt elmerült volna a végtelen mély, tenger alatti csarnok titokzatos járataiban.

Az izzó sárga szempár egyenesen ránk meredt, s az én ereimben megfagyott a vér.

De Skandar Graun ereiben nem fagyott meg semmi...

Ő csak felmordult, és fenyegetőn, mintha csak egy madarat akarna elhessegetni, meglegyintette buzogányát a lény felé.

Pikkelyek csikordultak a sziklán, midőn a szörnyeteg álmosan el-tűnt a szakadék peremén túl, aztán letről, valahonnan nagyon mélyből bődületes vízmorajlás kíséretében elúszott, távoli fészke felé.

– Azt hiszem, Ywain, valaki vár téged odabent – intett az ajtó felé Roxelan.

Szótlanul bólintottam. Végre kiélvezhetem a pillanatot!

Ismena... Most bosszút állok érted...

Beléptem, s undorodva végigmérem a magába roskadt Teimo'uriant. Összecsinálta magát, meglehetősen kellemetlenné téve a szoba levegőjét.

– Nem kértem, miért tetted – léptem elé, és leoldottam övemről azt a régi nyúzó-sarlót, amit még Ismenától kaptam, amikor először találkoztunk, ott, fenn, a folyón. Nem vagyok szentimentális alkat, de valamiért fontosnak tartottam, hogy ezzel végezzem be a küldetésem.

– KÉRLEK, NE! – üvöltötte a csatornabárá, amint a rőt fényben látta megcsillanni a sarló élet. – Mit akarsz tőlem?

Csak egy pillanatra torpantam meg, a sarlót máris a magasba emeltem.

– Nem ÉN tettem! – sikolya még akkor is a fülemben visszhangzott, amikor egyetlen suhintással megfosztottam fejbőre java részétől. Arcát vér borította el, hájas karjaival tehetetlenül kalimpált előttem, hogy kénytelen voltam néhány ujját is lenyesni, mielőtt folytathattam volna.

Graun és Roxelan diszkréten várakoztak a hátam mögött.

– Értsd meg, nem én tettem!

Az orra következett. Aztán a fülei. Egy átlagos férfi csak akkor veszi el az eszméletét, amikor a végtagjait megroppantam a sarló speciálisan kiképzett nyelének segítségével. Az tényleg *nagyon* fájdalmas lehet.

A Sárga Báró nem bírta addig sem. Miközben a sarlóheggyel kivájtam a szemeit, utoljára még azt sikoltotta:

– BECSAPTAK! Nem én voltam, hadzs, nem én!

Vége volt.

Roxelan egykedvűen odalépett hozzám, és megrugdosta csizmája orrával.

– Többet néztem ki belőle – sóhajtott.

Nem válaszoltam.

Csak néztem a megcsonkított testet, és lassan... nagyon lassan összeállt a kép.

Én, ostoba! Én, elvakult, bosszúálló szörnyeteg!

– Na mi van? – kérdezte Skandar, és barátságosan hátba vágott. – Hazafelé menet bejöttök hozzám a Macskába egy kortyintásra?

Roxelan a fejét rázta, és helyettem is válaszolt. – Mondd csak, Skandar testvér, te szereted, ha átvernek? Ha nagyon csúnyán átvernek?

– Viccelsz? – vigyorgott Drénia ex-királya némi öngúnnyal. – Ki merne velem ilyet tenni?

– Hát éppen ez az! – morogtam, és hirtelen szükségét éreztem, hogy valamit ráterítsek szerencsétlen Teimo'urian testére, illetve arra, ami megmaradt belőle. Végtere is, bár nem volt éppen jó ember, de mégsem tehetett erről az egészről. Különösen nem Ismena haláláról. Ezt most már tisztán láttam, mintha egyszeriben hályog hullott volna le a szememről.

Csak a varázsszót kellett kimondania nyomorultnak.

Becsaptak... Igen. Rútul becsaptak minket.

Főképpen engem.

– Már a ratternek támadása is gyanús volt – mondta elmélázva Roxelan. – Mintha valaki segíteni akart volna nekünk. Éppen akkor támadtak rá a csatornabárá embereire, amikor mi megérkeztünk.

– Van ilyen – vont vállat Graun.

– Van, ha valaki megfű egy éhségipót – válaszolta Roxelan. – Vagy más módszerrel kényszeríti a dögöket arra, hogy hirtelen nagy számban árásszák el a mély-Bendőt.

– Kinek állt volna érdekében? – hitetlenkedett a félork. – Ki akar segíteni, hogy bosszút álljunk Ywain loty... asszonya miatt?

– Aztán ott volt a látomás – hajtottam le a fejem fásultan. – Valaki azt akarta láttatni velünk, hogy Teimo'urian és az emberei végeztek szegény Ismenával. Én pedig elhittem, amit látok, mert el akartam hinni. Valaki kívülről mindent megtett, hogy azt higgyük mindannyian. Hogy addig meg se álljunk, amíg ki nem belezzük ezt a... – bökte a tetemre. – Nézz csak szét, Pestis! Gondold végig, mit tettünk néhány óra leforgása alatt?

– Hát... – húzta fel a vállát Graun. – Csináltunk itt lent némi felfordulást, az igaz...

– Kis felfordulást, Pestis? Kifüstöltük Teimo'urian föld alatti fészket! Megsemmisítettük az egészet!

– Na, azért még nem végeztünk teljes munkát, de... – Skandar Graun elhallgatott, maga elé meredt, majd sűrűn pislogott. – Ho-hó, várjunk csak, Ywain! Azt akarod mondani, hogy...

– Igen azt – mondtam alig hallhatóan.

– Ywain asszonyát nem Teimo'urian ölette meg – ingatta a fejét Roxelan. – Mondd csak, kedvesem, nem a te állhatatos jótevőd, Arban Guyak súgta meg neked, ki fejezte le a némbert?

A lányra emeltem a pillantásomat. Kimondta, ami percek óta égette a nyelvemet.

– De... igen.

– No, persze – folytatta gúnyosan Roxelan –, Guyak most nagyon örül, hogy a kis magánügyed miatt leszámoltál a legnagyobb vetélytársával, igaz?

– Igen, azt hiszem, nagyon örül.

– Guyak? – pislogott érdeklődve Graun. – Aszongyátok, örül?

Bólogattunk.

Valahonnan a fejünk felől, a távolból elhaló morajlás hallatszott.

Graun pedig már a körmeit vizsgálta. – Ti mit csináltok *utána*? Mert én később visszamegyek a Herélt Macskába, és ünnepélyesen megszegem a fogadalmamat. Azazhogy három napig csak vedelni fogok.

– Én azt hiszem – pillantottam Roxelanra –, megkeresek egy rég elhagyott barátot. Sok megbeszélőnivalónk lesz. És ki tudja...?

– Akkor nyilván én sem fogok unatkozni – bólintott Roxelan alig palástolt örömmel, és mélyen a szemembe nézett.

– Jó. Akkor most... – Graun kinyújtózta végtagjait, csak úgy reccogtak öreg csontjai. – Akkor most megyünk, vagy itt borultok egymás nyakába?

– Megyünk.

Egyszerre fordultunk a sötét járat felé.

– De legelőbb meglátogatunk még valakit.

Örülj, Guyak! Talán még egy órán át örülhatsz!